

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HIVATALOS LAPJA

TARTALOM

1388/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2420
1389/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2424
1390/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2434
1391/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2437
1392/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2440
1393/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2445
1394/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2449
1395/2026. (IX. 25.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	2454

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1388/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bhar.II.102/2025/18. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Dr. Horváth Lóránt ügyvéd, Dr. Horváth Lóránt Ügyvédi Iroda) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszszal fordult az Alkotmánybírósághoz, és abban kérte a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.121/2023/77. számú ítélete, valamint a Kúria Bhar.II.102/2025/18. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és a megsemmisítését.
- [2] A Fővárosi Törvényszék a 2022. december 19-én kihirdetett I.B.390/2019/212-1. számú ítéletével az indítványozót mint IV. rendű vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége (Btk. 345. §) miatt emelt vád alól felmentette. Az indítványozóval és társaival szemben titkos információgyűjtés folyt, amelynek eredményét az elsőfokú bíróság a bizonyítékok közül kirekesztette, tekintettel arra, hogy a hatóság által tett feljelentés megtétele a beszélgetések befejezését követően négy hónappal később történt. A bíróság álláspontja szerint ilyen mértékű időmúlás az adatok nagyobb, de nem kirívó mennyiségére tekintettel sem fogadható el a haldéktalanság kritériumának, így a titkos információgyűjtés felhasználhatóságának a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: régi Be.) 206/A. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt feltételei hiányoztak.
- [3] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2024. szeptember 17-én meghozott I.Bf.121/2023/77.számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az időbeliség vizsgálata során az ágazati jogszabályokhoz kell visszanyúlni, amelyek hosszabb határidőket tartalmaznak. Ezen megfontolások alapján a titkos információgyűjtés eredményének a kirekesztését nem tartotta indokoltnak. Az Ítéltábla az indítványozót bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetésében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont] és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §), ezért az indítványozót 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Az indítványozóval szemben a könyvelői foglalkozástól 4 év eltiltást szabott ki, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [4] A Kúria 2025. május 29. napján jogerős Bhar.II.102/2025/18. számú ítéletével az indítványozóval szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 évre súlyosította, egyidejűleg a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte. Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A Kúria az ítélet indokolásában a 2/2007. (I. 24.) AB határozatra figyelemmel rögzítette, hogy az ügyben a titkos információgyűjtés nem parttalan „készletezést” szolgált, eredményének a felhasználása a nyomozási bíró kontrollja alatt állt, továbbá a jogbiztonság követelménye nem a bűncselekmények elkövetőinek a titokban maradásához vagy a felelősségre vonás elmaradásához való biztonságot jelenti [3269/2012. (X. 4.) AB határozat, Indoklás [21]].
- [5] 2. Az indítványozó jogi képviselője 2025. szeptember 8. napján az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján elektronikus úton az elsőfokú bíróság útján az Alkotmánybíróságnál alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amelyet felhívás-

ra 2026. január 8. napján egységes szerkezetbe foglalva kiegészített (a továbbiakban együtt: alkotmányjogi panasz).

- [6] Az indítványozó érvelése szerint a másod- és harmadfokú bíróságok határozatai az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogának, valamint a VI. cikk (1) bekezdésében rögzített magánélethez való jogának a sérelmét idézték elő.
- [7] A régi Be. 206/A. § (1) bekezdése szerint a bűnüldözési célból folytatott bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés, valamint a nem bűnüldözési célból folytatott bírói engedélyhez, illetve az igazságügyért felelős miniszter engedélyéhez kötött titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárásban bizonyítékként feltételekhez kötve használható fel. Ezek alapján a titkos adatszerzés engedélyezésének régi Be.-ben meghatározott feltételeinek a bizonyítani kívánt bűncselekmény tekintetében fenn kellett állniuk, továbbá a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szervnek a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzését követően a nyomozást haladéktalanul el kellett rendelnie vagy a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget kellett tennie.
- [8] Az indítványozó kifogása szerint a bíróságok a titkos információgyűjtésre vonatkozó, a régi Be. 206/A. §-ában foglalt időbeli követelményt („haladéktalanul”) törvénysértő módon, kiterjesztően értelmezték. Ennek eredményeként pedig nem rekesztették ki azon bizonyítékokat, amelyeket a törvény helyes értelmezése esetén ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből. Ez a jogértelmezés az indítványozó esetében marasztaló ítélet meghozatalához vezetett.
- [9] A haladéktalanság követelményének a megsértését az indítványozó azzal támasztotta alá, hogy álláspontja szerint az ügyben relevánsnak tekintett telefonbeszélgetések jelentős része 2012. december 18. napjáig már lezajlott, majd az erről szóló összefoglaló jelentés 2013. március 6. napján készült el. Ezt követően 44 nappal, vagyis hat héttel később került sor a feljelentés megtételére, ami az indítványozó álláspontja szerint az eljárás időtartama tekintetében nem tesz eleget a haladéktalanság követelményének.
- [10] Megközelítésének alátámasztására az indítványozó hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumának 74/2009. BK véleményére, valamint a hatályos büntetőeljárási törvényre is, amely a korábbi szabályozáshoz képest jóval szigorúbban és egyértelműen határozza meg a titkos információgyűjtés eredményeinek felhasználására nyitva álló határidőt. A hatályos Be. 259. § (1) bekezdés *b*) pontja a titkos információgyűjtést végző szerv számára a felhasználni kívánt adat megszerzésétől számított 8 napot ír elő a büntetőeljárás kezdeményezésére.
- [11] Mindezek alapján az indítványozó arra a következtetésre jutott, hogy a bíróságok az ügyében tévesen értelmezték a régi Be. 206/A. § (3) bekezdésében foglalt időbeli követelményt, aminek eredményeként pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő alapjogának és az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magánélethez való jogának a megsértését idézték elő.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság az indítvány alapján megvizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz befogadható-e, vagyis megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak.
- [13] A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az alábbiak szerint nem volt befogadható.
- [14] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó a Kúria Bhar.II.102/2025/18. számú ítéletét 2025. július 31. napján, jogi képviselője 2025. július 21. napján vette át. Az alkotmányjogi panaszt 2025. szeptember 8-án – határidőben – nyújtották be az elsőfokú bíróságon.
- [15] Az indítvány eleget tesz az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében a határozott kérelemmel összefüggésben rögzített feltételeknek, mivel megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), valamint az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés] és az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét. Meghatározza továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálendő konkrét bírósági határozatokat, okfejtést tartalmaz azok alaptörvény-ellenességéről, valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg a megsemmisítésükre.
- [16] 4. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja továbbá az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti tartalmi követelményeket. Ezeket a feltételeket vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [17] Az indítvány eleget tesz az Abtv. 27. §-ából fakadó feltételeknek, mivel a büntetőeljárást lezáró jogerős határozat ellen irányul. Az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. A támadott döntéseket érintően továbbá az indítványozó alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosultnak tekinthető, és fi-

gyelemmel arra, hogy a megsemmisíteni kért bírósági határozatok alapjául szolgáló büntetőeljárásnak terheltje volt, nyilvánvalóan érintett is.

- [18] Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának az is feltétele, hogy az indítvány a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [19] Az indítványozó a beadványában elsődlegesen az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére hivatkozott.
- [20] Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok. Ezek különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága (ami nem garantálja a döntés igazságosságát), a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma, továbbá az észszerű időn belüli elbírálás. A szabály *de facto* nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége. A tisztességes eljáráshoz való jog tehát részjogosítványok csoportjából összeálló alapjog, amelynek a sérelme elsősorban a részjogosítványok korlátozásán keresztül vizsgálható.
- [21] Az indítványozó általánosságban hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a megsértésére, nem jelölt meg egyetlen részjogosítványt sem. Önmagában ezen hiányosság alapján megállapítható, hogy az indítvány nem tartalmaz az alaptörvény-ellenességről olyan, kellő részletességű érdemi okfejtést, amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést körvonalazna. Az indítványozó ugyanakkor azon felül, hogy nem nevesített megsértett részjogosítványt, nem fejtett ki olyan érveket sem, amelyek alapján az Abtv. 29. §-a szerinti két feltétel bármelyikének a fennállása megállapítható lett volna.
- [22] Hasonlóan nem tartalmaz érdemi és az Abtv. 29. §-ában foglalt feltétel fennállását megalapozó okfejtést a VI. cikk (1) bekezdésére való hivatkozása sem. Az indítvány ugyan megjelöli ezen sérelmeket, de a hozzájuk fűzött érvek nem támasztják alá sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés vizsgálatát.
- [23] Az indítványozó kifogásai az Alkotmánybíróság szerint tartalmilag mind annak megállapítására irányultak, hogy a bíróság jogértelmezése a régi Be. 206/A. § (1) bekezdésében foglalt haladéktalanság fogalmát érintően nem volt helyes, a jogalkotó szándékának megfelelő. Az indítványozó voltaképpen a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria eljáró tanácsa azon álláspontjának a felülmérlegelését várta volna az Alkotmánybíróságtól, amely szerint az indítványozó ellen folyt büntetőeljárásban a vele szemben folytatott titkos információgyűjtés anyaga törvényesen felhasználható volt. Ezt a felülmérlegelést pedig az indítványozó a haladéktalanság fogalmának eltérő jogalkalmazói értelmezése alapján tartotta indokoltnak.
- [24] Az Alkotmánybíróság a bíróságok jogértelmezésével összefüggésben következetesen hangsúlyozza, hogy a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3065/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [5]; 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; 3391/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [25]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {3352/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [25] Úgy ítélte meg az Alkotmánybíróság, hogy az indítványozónak a jelen ügyben előadott kifogásai a bíróságokéltól eltérő jogértelmezéssel volnának orvosolhatók. Arra azonban az Alkotmánybíróság a fentiek okán nem rendelkezik hatáskörrel.
- [26] Az indítványozó előadása kapcsán utal rá az Alkotmánybíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék által az ítélet 8–54. oldalain megállapított tényállást előbb a Fővárosi Ítéltábla (az ítélet [206]–[210] bekezdéseiben), majd a Kúria (az ítélet [62]–[69] bekezdéseiben) is kiegészítette. Ennek alapján a bíróságok mindhárom fokon részletesen vizsgálták a titkos információgyűjtés eredményének felhasználásával összefüggésben felmerült kérdéseket (elsőfokú ítélet 68–70. oldalak, másodfokú ítélet [233]–[276], harmadfokú ítélet [39]–[47]). Az elsőfokú bíróság

érvelését ebben a körben a másodfokú bíróság részletes elemzésnek vetette alá, és számos szempont mérlegelésével jutott attól eltérő következtetésre. Majd a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság azon okfejtését, miszerint a titkos információgyűjtés eredményei az indítványozót érintően felhasználhatók, további érvekkel támasztotta alá. A bíróságok emellett számos egyéb bizonyítékot figyelembe vettek és mérlegeltek az ítélethozatal során, így valamennyi vádlott vallomását, számos tanú vallomását, igazságügyi adó- és járulékszakértő szakértői véleményét, okirati bizonyítékokat.

- [27] Megjegyzi az Alkotmánybíróság azt is, hogy a régi Be. 206/A. § (1) bekezdése 2013. december 31-ig hatályos szövege valóban azt a követelményt támasztotta, hogy a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzését követően a nyomozást haladéktalanul elrendelje vagy a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul tegyen eleget ahhoz, hogy a titkos információgyűjtés eredményét a büntetőeljárásban bizonyítékként felhasználhassa. Ezt a szabályt a jogalkotó 2014. január 1-jei hatállyal változtatta meg, tehát azt követően, hogy az indítványozó elleni büntetőeljárásban a hatóságok ilyen cselekményei megtörténtek. A jogalkotónak a módosító jogszabály tervezetéhez fűzött indokolásából megállapítható, hogy a jogalkotó célja éppen az ilyen, az indítványozó elleni eljárásban is felmerült és az indítványozó hivatkozásának alapjául szolgáló helyzetek kiküszöbölése volt. A jogalkotói indokolás szerint: „[a] módosítás [...] kifejezi azt is, hogy úgyszólván eltérő időigénye lehet a feljelentés megtételének, illetve a nyomozás elrendelésének, ezért a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmassága megállapításának kezdeményezését »egyidejűleg« helyett »nyomban« írja elő. A módosítás kiküszöböli azt a jogalkalmazási anomáliát is, hogy a bíróságok eltérően értelmezik a nyomozás elrendelése, illetve a feljelentés megtétele »haladéktalan« voltát, és a fenti feltételek figyelmen kívül hagyása, vagy nem kellő súllyal való értékelése esetén a titkos információgyűjtés eredményét ki is rekesztik a bizonyítékok köréből, ami a terhelt felmentését eredményezheti” (2013. évi CLXXXVI. törvény indokolása a 41. §-hoz). A jogalkotó tehát a módosítás által nagyobb mozgásteret kívánt biztosítani az eljáró hatóságok számára a büntetőeljárás megindítására, ezért a titkos információgyűjtés eredményének felhasználásakor az időbeliség követelménye mellett további szempontoknak, így az eljárás megindítása egyéb, törvényben meghatározott feltételeinek a figyelembevételét is kifejezetten előírta.
- [28] Az Alkotmánybíróság a fentiekre is tekintettel az adott ügyben azt állapította meg, hogy az indítványozó nem adott elő olyan alkotmányjogi indokolást, amely kellően alátámasztotta volna, hogy a támadott ítéleteket meghozó bíróságok jogértelmezését nem szakjogi kérdésben kérte felülbírálni. Az Alkotmánybíróság ezért az Abtv. 29. §-a szerinti feltételek teljesülésének a hiányát állapította meg.
- [29] 5. Minderre figyelemmel az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2437/2025.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1389/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.012/2024/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A jogi képviselővel (Dr. Litresits András ügyvéd, Litresits Ügyvédi Iroda) eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.012/2024/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Álláspontja szerint a támadott ítélet ellentétes az Alaptörvény II. cikkével, VI. cikkével, IX. cikkével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [2] A Kúria a személyiségi jog megsértése tárgyában 2025. február 26-án meghozott Pfv.IV.21.012/2024/5. számú ítéletével hatályon kívül helyezte a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.141/2024/4/II. számú jogerős ítéletének felülvizsgálattal érintett rendelkezéseit, s egyben e körben megváltoztatta a Budapest Környéki Törvényszék mint elsőfokú bíróság 21.P.20.696/2022/24. számú ítéletét és a keresetet teljes egészében elutasította. A Kúria ítélete kötelezte az indítványozót, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 114 300 forint első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget. Kötelezte továbbá az indítványozót 214 000 forint meg nem fizetett kereseti, fellebbezési, csatlakozó fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.
- [3] Az alapügy szerinti – személyiségi jog megsértése tárgyában benyújtott – keresetben sérelmezett közlések megjelenésének idején az indítványozó, a per felperese [...] helyettes, a per alperese országgyűlési képviselő volt.
- [4] 2. Az alapügy előzménye a következő.
- [5] Az alperes feljelentést tett a [...] eladási tervéhez kapcsolódó feltételezett visszaélések miatt. Az alperest a nyomozóhatóság 2022. január 6. napján meghallgatta.
- [6] Az alapügyben elsőfokon eljáró bíróság határozata indokolásában rögzítettek szerint: az alperes az általa működtetett, „[Alperes] Országgyűlési Képviselő Hivatalos Oldala” elnevezésű Facebook-oldalon 2022. január 7-én a következő, az indítványozóval kapcsolatos bejegyzést tette közzé: „Tegnap a rendőrség mint feljelentőt, tanúként hallgatott meg a [...] tervezett eladása és a [...] ingatlanmutyik miatt indult eljárás keretében! [Név1] szerint: amennyiben az amerikai ingatlan befektetőt érdekli a [...] megvétele, akkor [...] az indítványozó [...] helyettessel kell tárgyalni!!! Alakul, újabb [...] helyettes, aki benne van a [...] tervezett eladásában! [Név2], akihez a 10% jutalékot kellett vinni, és most [...] indítványozó], akivel tárgyalni kell! Nem irigylem [Név3-t], lesz mit elmagyarázni a rendőrségem!”.
- [7] Az első fokon eljáró bíróság határozata indokolása rögzíti továbbá, miszerint 2022. január 12-én az [...] internetes oldal „[Alperes] a [...] ügyről: a vizsgálóbizottság nem érte el a célját, a rendőrségen a sor” címmel cikket tett közzé. A főcím alá az alperes két, azonos fényképét szerkesztették, a kettő közé pedig a „Kihallgatta a rendőrség a [...] ügyében [alperes párt-os] országgyűlési képviselőt, aki szerint [indítványozó] [...] helyettes is érintett lehet” figyelemfelkeltő mondatot helyezték el. A cikk szövege szerint „[Alperes] több feljelentést is tett, a Facebookon azt írta: [Név1] ingatlanos szerint [indítványozó] is benne van a [...] ügyben, vele kell tárgyalni, ha amerikai befektetők akarnak részt venni az üzletben. A [párt-os] képviselő elmondása szerint a 2 milliárd forintos közvetítői jutalék miatt nem jött létre a találkozó az amerikai ügyfél és [indítványozó] között. A [kereskedelmi televízió konkrétan megnevezett] műsorában kiemelte: a nyilvánosság előtt megjelent hangfelvételek és [Név1] megbízási szerződése – amely a politikushoz került – is bizonyítja, hogy valóban el akarták adni a [...] -t, valamint a 2 milliárd forintos jutalék is fel van benne tüntetve. »Nekem arra nincs felhatalmazásom, hogy ezzel kapcsolatban nyilatkozzak« – mondta [alperes] a kérdésre, amely az amerikai fél kilétére irányult, azt viszont hozzátette, hogy több tárgyalás is zajlott, olasz és orosz befektetőkkel is. A [párt]-tag szerint az a lényeg, hogy [Név3] és a [...] helyettesek folyamatosan tagadják, hogy van [...] ügy, ami lehet, hogy már nincs, de biztosan volt rá szándék korábban, ugyanis szerinte a hangfelvételek akadályozták meg az üzlet nyélbeütését, a hirtelen nyilvánosság miatt állították le a folyamatot. [Alperes] elmondása szerint december elején a rendőrség-

nek át lett adva a 10 órás hangfelvétel, ők fogják eldönteni, hogy manipulált-e, bár szerinte fontos kiemelni, hogy senki sem tagadta a felvételen elhangzottakat az érintettek közül, csak más jellegű kifogásokat mondtak, amelyek nem a tartalomra irányultak. »A vizsgálóbizottság nem érte el a célját« – tette hozzá a politikus, mivel a hangfelvételen szereplő személyek vagy nem mennek el a meghallgatásokra, vagy csak írásban válaszolnak. Azonban mivel a rendőrség elkezdte a nyomozást, így minden érintettnek meg kell jelennie a rendőrségen és vallomást kell tenniük. [Alperes] elmondta: azokban a [...] ingatlanokban tett feljelentést, amelyeket [Név3] is felsorolt, többek közt a [...] út, ahol [Név4] a 2 millió forintról beszél a hangfelvételen, a [...] úti ingatlan, az [...] tér, a [...] út és [...] dűlő. [Alperes] és [Név5] között feszültség van, [Név5] szerint bocsánatot kellene kérnie tőle [alperesnek]. Ne várják már el tőlem, hogy egy adócsaló bűnözőtől, akinek ennyi ügye van, bocsánatot kérjek. (...) Köszönöm szépen, de nem élek vele – érkezett a válasz a [párt-os] képviselőtől.”

- [8] A cikkbe ágyazott videó az országos nézettségű televíziós csatorna műsorának részlete, az alperessel készült riportot tartalmazza, amelyben alperes – többek között – a következőket közli: „Hát nem csak itt ez a dokumentum, hanem azok az információk, amelyek a nyilvánosság előtt megjelent hangfelvételen is szerepelnek, hogy igen, tervezte a [...] eladni a [...] -ot. Mondhatnám azt is, hogy a hangfelvételek megjelenése következtében ez az egész akció meghiúsult, de ezek a dokumentumok és nem csak az amerikai befektető, hanem ugye itt a sajtóban már megjelent, hogy volt olasz, orosz befektető, tehát több mindenkivel tárgyaltak a [...] -ról. [...] Egyébként nem az a lényeg, hogy egy amerikai befektetőnek is árulták az ingatlan, hanem az a lényeg, hogy ugye itt [Név3] és a körülötte lévő emberek, a [...] -helyettesek folyamatosan, hónapok óta tagadják ennek a meglétét, hogy van [...] -ügy. Tehát kérem szépen ezek a dokumentumok, meg azok a bizonyítékok, amiket én átadtam a rendőrségnek, ezek mind-mind azt bizonyítják, hogy volt szándék rá. Hogy nem adták el, mindenképpen én azt gondolom, hogy a nyilvánosságra került hangfelvételek teljes mértékben megakadályozták ennek az üzletnek a létrejöttét. De azt ne mondja nekem senki és nem tudom elhinni, – és én azt gondolom, hogy ön se hiszi el – hogy van egy [Név1], akit senki nem ismer, ez az ember pedig itt roadshow-zik a nagy magyarországi külföldi ingatlanbefektetőknél, és mindenkinek 40 milliárd forintért árulja a [...] -ot. Ugye itt több magyar és angol nyelvű dokumentum készült a [...] értékesítéséről, és minden szerződésben, ami a [Név1-el] összehozható, 2 milliárd forint szerepel. [...] Igen, mert egy vizsgáló bizottság nem kötelezheti a személyes megjelenésre és sok mindenre. Az viszont tény, hogy abban a percben, ahogy a rendőrség megindította ezekben az ügyekben a nyomozást, házkutatást tartott a [...] -ban, onnantól kezdve [Név6-nak, Név3-nak, Név2-nek, Név7-nek] és sorolhatnám, [Név4-nek, Név1-nek], mindenkinek kötelessége lesz elmenni a rendőrségre és akár tanúként, akár más minőségben el kell mondani, hogy erről az ügyről mit tudtak, mint ahogy engem is meghallgattak, mint feljelentőt és én is elmondtam és átadtam azokat a dokumentumokat, amelyek nálam voltak.”
- [9] Az alapügyben az ismeretlen tettessel szemben megindult büntetőeljárás során a nyomozóhatóság az indítványozót nem hallgatta meg tanúként, vele szemben nyomozati cselekményt nem fogadosított, az indítványozóval szemben nem indult büntetőeljárás.
- [10] 2.1. Az indítványozó keresetében elsődlegesen a jóhírnévhez, másodlagosan a becsülethez, harmadlagosan az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását kérte. A kereset szerint az alperes a személyiségi jogát egyrészt azzal sértette meg, hogy 2022. január 7-én a „[Alperes] országgyűlési képviselő hivatalos oldala” Facebook-oldalán közzétett bejegyzésében Név1. alapján valótlanul híresztelte, hogy amennyiben az amerikai ingatlanbefektetőt érdekli a [...] megvétele, akkor az indítványozóval kell tárgyalni (a továbbiakban: 1. közlés). Másrészt a 2022. január 12-én az internetes híroldalon közzétett „[Alperes] a [...] -ügyről: a vizsgálóbizottság nem érte el a célját, a rendőrségen a sor” című cikkben és a cikkbe ágyazott videóban valótlanul híresztelte, hogy az indítványozó is „érintett lehet”, valamint Név1. alapján valótlanul híresztelte, hogy az indítványozó is „benne van a [...] -ügyben”, „vele kell tárgyalni, ha amerikai befektetők akarnak részt venni az üzletben” (a továbbiakban: 2. közlés).
- [11] Az indítványozó a keresetben kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, kérte továbbá az alperes elégtételadásra és 1 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését.
- [12] Az alperes a kereset elutasítását kérte.
- [13] 2.2. A Budapest Környéki Törvényszék – mint elsőfokú bíróság – 21.P. 20.696/2022/24. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette az indítványozó jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy 2022. január 7-én a „[Alperes] Országgyűlési Képviselő hivatalos oldala” elnevezésű Facebook-oldalán közzétett bejegyzésében Név1. alapján valótlanul híresztelte, hogy amennyiben az amerikai ingatlan befektetőt érdekli a [...] megvétele, akkor az indítványozóval kell tárgyalni. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és az említett

Facebook-oldalon elégtétel adására, továbbá 350 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

- [14] A Budapest Környéki Törvényszék 21.P.20.696/2022/24. számú ítéletének indokai szerint az 1. és a 2. közlések a [...] eladásával, a lehetséges érdeklődőkkel való tárgyalásokkal, a vételár és a jutalék kérdéskörével kapcsolatosak, amik közügynek minősülnek, ezért a [...] helyettes indítványozót fokozott tűrési kötelezettség terheli. A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének indokolása szerint az 1. közlés lényege, hogy a büntetőeljárás tárgyát képező ingatlanügy intézésében, a visszaélésben az indítványozó is részt vett, ami „a valóság egy meghatározott mozzanatára irányuló közlés”, tehát tényállítás. E tények valóságát az alperesnek akkor is bizonyítania kell, ha a Név1. által állított tényeket híresztelte. Az alperes e kötelezettsége ellenére a perben nem bizonyította, hogy az amerikai befektetőnek az indítványozóval kellett a [...] megvásárlásáról tárgyalnia, a büntetőeljárás során a tanúvallomásokot tartalmazó jegyzőkönyveket nem csatolta, az iratok beszerzése iránti bizonyítás sem vezetett eredményre, az pedig nem volt vitás, hogy az indítványozóval szemben büntetőeljárás nem indult, nyomozati cselekményt az indítványozóval szemben a hatóság nem foganatosított, a büntetőeljárás nem érintette. Az 1. közlésben foglalt valótlán tény – miszerint a befektetőnek az indítványozóval kellett volna tárgyalni – nem önmagában, hanem a szöveg összefüggései alapján hordoz sértő tartalmat azáltal, hogy az indítványozót bűncselekmény elkövetésével hozza kapcsolatba.
- [15] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének indokolása rögzítette, hogy a bűncselekmények elkövetésében való aktív közreműködés valótlán állítása esetén a közszereplő is megalapozottan kérheti a jóhírnévhez fűződő joga megsértésének megállapítását, ezért az 1. közlésben foglalt valótlán tények híresztelésére az indítványozó fokozott tűrési kötelezettsége nem terjed ki. A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének indokolása szerint, mivel az 1. közlés alapján az elsődleges kereset alapos, ebből következően a további jogalapokon eshetőlegesen előterjesztett keresetek megalapozottságát már nem kellett vizsgálni.
- [16] A Budapest Környéki Törvényszék 21.P.20.696/2022/24. számú ítéletének indokolása szerint a 2. közlés kapcsán („érintett lehet”, „benne van a [...] ügyben”, „vele kell tárgyalni, ha amerikai befektetők akarnak részt venni az üzletben”) előterjesztett kereset nem volt megalapozott, mert a cikkben a szerző az alperes korábbi nyilatkozatát „más formában és módon” ismertette, ezért a cikkben foglalt kijelentések miatt az alperes jogsértő magatartása nem volt megállapítható. A cikkbe ágyazott videóban pedig az alperes állítása mindössze az volt, hogy a befektetés a nyilvánosság hatására „hiúsult meg”, amely tények valóságát a rendelkezésre álló egyéb peradatok is alátámasztották. Ennélfogva az alperes a videóban közölt riport során sem sértette meg az indítványozó személyiségi jogát.
- [17] 2.3. Az alperes fellebbezése és az indítványozó csatlakozó fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.141/2024/4/II. számú és jogerős ítélete az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbeezett rendelkezését részben megváltoztatta, és az alperes által az indítványozónak fizetendő sérelemdíj összegét 800 000 forintra felemelte. Ezt meghaladóan – a per főtárgya tekintetében – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [18] A jogerős ítélet indokai szerint az alperes fellebbezése azért volt alaptalan, mert a személyiségi jog megsértése szempontjából annak volt jelentősége, hogy az 1. közlés – miszerint az amerikai befektetőnek a [...] megvétele érdekében a felperessel kell tárgyalnia – milyen valódi jelentést tartalmat hordoz az olvasók számára. A Fővárosi Ítéltábla ítéletének indokolása szerint ennek megítélése során jelentősége van az 1. közlést tartalmazó Facebook-bejegyzés további tartalmának, amely az olvasó számára azt a mondanivalót közvetíti, hogy az indítványozó érintett a [...] tervezett eladásához kapcsolható jutalékos rendszerben, ami miatt az alperes feljelentést tett. Az 1. közlés ekként történő értelmezését támasztja alá az internetes híroldalon 2022. január 12-én megjelent cikk tartalma, mely szerint az indítványozó „érintett lehet”. A Fővárosi Ítéltábla ítéletének indokai szerint az alperes ugyan nem állította az indítványozó konkrét, aktív elkövetői magatartását, azonban az indítványozó személyét a feljelentés és a rendőrségi meghallgatás említésével a folyamatban lévő büntetőeljáráshoz kapcsolta. Az 1. közlés valós jelentése nem az, hogy az indítványozó tárgyalt a befektetőkkel, hanem az, hogy az indítványozó összefüggésbe hozható egy olyan jogellenes cselekménnyel, ami miatt nyomozás van folyamatban. A Fővárosi Ítéltábla ítéletének indokai szerint az olvasók akként értelmezték az 1. közlést, hogy az indítványozó bűncselekmény elkövetéséhez köthető, érintett a büntetőügyben. Az 1. közlésben foglalt tények valóságát – az indítványozó érintettségét a büntetőügyben – az alperes nem bizonyította, bizonyítása kizárólag annak alátámasztására irányult, hogy Név1. az 1. közlés tartalmának megfelelő kijelentést tett. A Fővárosi Ítéltábla ítéletének indokai szerint a kijelentés ugyan a közügyek vitájához kapcsolódik és [...] helyettesként az indítványozót fokozott tűrési kötelezettség terheli, azonban ténybeli alap nélkül a bűncselekmény elkövetésében való érintettség állítását a közszereplő indítványozónak sem kell eltűnnie.

- [19] A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.141/2024/4/II. számú ítélete szerint részben alapos volt az indítványozó sérelemdíj felemelése iránt előterjesztett csatlakozó fellebbezése, mert az eset összes körülményeinek mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj az indítványozót ért hátrányok kompenzálására nem elégséges, a jogsérelméssel okozott hátrány 800 000 forint sérelemdíjjal kompenzálható.
- [20] 2.4. A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Ebben azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítélet keresetnek helyt adó rendelkezését helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróság ítéletét e körben megváltoztatva, a keresetet teljes egészében utasítsa el.
- [21] A felülvizsgálati kérelem indokai szerint a másodfokú bíróság nem tette vizsgálat tárgyává, hogy az 1. közlés jelentéstartalma tényállításként vagy értékítéletként minősíthető, holott ennek a közügyek szabad vitatásával összefüggésben álló közlések esetén is jelentősége van. A felülvizsgálati kérelem indokai szerint Név1. állításának közlése ugyan minősíthető tények híreszteléseként, azonban az a jelentéstartalom, miszerint az indítványozó „benne van” a [...] tervezett eladásában és összefüggésbe hozható a folyamatban lévő büntetőeljárással, egyértelműen véleménynyilvánítás. Az adott, jelentős közügygel foglalkozó politikusként közérdek fűződik ezen tény nyilvánosságra hozatalához, amely hozzájárult a közvélemény informálásához, a közügy megvitatásához. A véleménynyilvánításának információs értéke volt, összefüggött a közügyek megvitatásával, ezért azt az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat alapján a szólásszabadság legmagasabb szintű védelme illeti meg.
- [22] Az indítványozó a felülvizsgálati ellenkérelemben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.
- [23] 2.5. A Kúria Pfv.IV.21.012/2024/5. számú ítélete indokolásában hivatkozott arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlatában kiemelt jelentőségű kérdés, hogy meddig terjed egy közéleti vitában érintett személy tiszteletteljesége, illetve mennyiben korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülését a közéleti vitában résztvevők személyiségének a védelme. Utalt arra, hogy a kérdés értékelése során az Alkotmánybíróság a következő szempontoknak tulajdonít meghatározó jelentőséget: a véleményt kifejező nyilvános közlés közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e; a nyilvános közléssel érintett személy közszereplői minőségben jelenik-e meg; a nyilvános közlés tényállítást vagy értékítéletet foglal-e magában; a nyilvános közlés sérti-e az érintett személy emberi méltóságát vagy jó hírnevét (becsületét) {3145/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [38]}. Ha a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, akkor ez a közlés „automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvez” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39]; 3001/2018. (I. 10.) AB határozat, Indokolás [28], [48]}. A Kúria töretlen gyakorlata is e szempontokat veszi figyelembe a jóhírnévhez fűződő jog és a vélemény-nyilvánításhoz fűződő jogosultságok kollíziójának feloldása során (többek között: Pfv.IV.21.305/2022/5., Pfv.IV.20.989/2023/7., Pfv.IV.20774/2023/6., Pfv.IV.20.432/2024/9.)
- [24] A Kúria Pfv.IV.21.012/2024/5. számú ítélete indokolásában rámutatott arra, hogy az eljáró bíróságok a vizsgált ügy alapjogi vetületét észlelték. A teszt első lépéseként helytállóan indultak ki abból, hogy az indítványozó keresetével sérelmezett, majd a jogerős ítélet rendelkező része által jogsérelmének minősített 1. közlésben foglaltak (a befektetőknek a felperessel kell tárgyalni) kifejezetten politikusok közötti közügyek vitájához tartoznak, ennek mégsem tulajdonítottak ügydöntő jelentőséget.
- [25] A Kúria megítélése szerint az ügyben jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a Facebook-oldalon közzétett közlés időpontjában a rendőrségen ismeretlen tettes ellen nyomozás volt folyamatban a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 299. § (1) bekezdésébe ütköző befolyással üzérkedés és más bűncselekmények gyanúja miatt. Az ítélet indokai szerint az sem vitás, hogy a büntetőeljárás tárgya a nevezett önkormányzat tulajdonában lévő ingatlanokkal és a felmerült adásvételük körülményeivel függött össze. Az alperes 1. közlésének apropóját pedig kifejezetten az adta, hogy az alperest a nyomozóhatóság a büntetőügyben – feljelentésére tekintettel – meghallgatta. A Facebook-posztot olvasók számára pedig az is egyértelmű, hogy az alperes ezen alkalommal szerzett újabb értesüléseit, ezen belül Név1 vallomásának az indítványozót érintő kijelentését kívánta a poszt olvasóival megosztani, ami a közügyben történő megnyilvánulásként értelmezhető. A Kúria ítéletének indokai szerint az eljáró bíróságok nem értékelték kellő súllyal, hogy az alperes közlései szorosan kapcsolódnak a sajtó által „[...]” ügyként említett nyomozati eljáráshoz, amelynek társadalmi megvitatásához jelentős közérdek fűződik. A nyomozati eljárás tárgyát képező cselekmények miatt pedig a közlés akkor is szorosan kapcsolódik az indítványozó magasabb tiszteletteljeséggel érintett tevékenységéhez – a városvezetéshez –, ha az indítványozó feladatait nem az ingatlanvagyon kezelése, hanem a városüzemeltetés képezi.
- [26] A Kúria megállapítása szerint a teszt második elemeként értékelni kellett, hogy mindkét fél politikus: az alperes országgyűlési képviselő, az indítványozó pedig [...] helyettes, amelyből következően az indítványozót nem ki-

zárólag a szorosan vett hatáskörébe tartozó feladatokkal összefüggésben, hanem általánosságban a városvezetéssel kapcsolatban terheli a fokozottabb tűrési kötelezettség.

- [27] A felülvizsgálati kérelem alapján – a teszt harmadik lépéseként – abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a jogerős ítélet által megállapított jelentéstartalmat hordozó 1. közlés esetén a másodfokú bíróság helytállóan alkalmazta-e a tisztán tényállításokra irányadó követelményeket, avagy a jogsértőnek minősített 1. közlés értékelhető-e az indítványozó politikai tevékenységének általános kritikájaként. Ez a kérdés a publikáció egészének tartalmi összefüggései, a közlést olvasók értelmezése alapján dönthető el az Alkotmánybíróság által kialakított szempontrendszer alapján.
- [28] A Kúria ítéletének indokolása hivatkozott arra, hogy a 3111/2022. (III. 23.) AB határozat [32] bekezdésében az Alkotmánybíróság egyértelműen kiemelte a politikai vitákkal kapcsolatban, miszerint „az ennek keretében megfogalmazott tényállítások meghatározása nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznap értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának értékelésére”. A Kúria ítéletének indokolása, összefoglalva az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatát, hivatkozott arra, miszerint a politikai vitákban minél közvettebb módon kötődik egy kijelentés a jelölt politikai tevékenységéhez, programjához, illetve önállóbb jelentősége és nagyobb súlya van a megnyilvánulás ténybeli elemének, annál inkább valószínűsíthető, hogy az állítás jogszerűségének megítélésére valóban a tényállításokra irányadó követelmények alapján kerüljön sor [3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [32]]. Ha az egyásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkoznak, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. Szintén védelem alá tartozhat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint. Kétség esetén ráadásul a mérlegelés arra is támaszkodhat, hogy egyes részletek tényszerű cáfolatára széles körű lehetőség nyílik [3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [29]]. A 3234/2023. (VI. 2.) AB határozat szerint a politikusok egymás közötti vitájára irányadó alkotmánybírósági gyakorlata körébe az olyan kijelentések (politikai véleménynek minősülő tényállítások) tartozhatnak, amelyeknél a választópolgároknak valóban van olyan értelmezési lehetőségük (amennyiben a vita politikai természetét és a vitát folytató felek politikai szembenállását figyelembe veszik), hogy az állítás nem konkrét jogellenes eljárás megvalósítását jelenti, hanem egy általános kritika része (Indokolás [48]–[49]). Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a bíróságoknak mint jogalkalmazóknak esetről esetre, a konkrét ügy összes körülményének gondos mérlegelésével kell megállapítaniuk azt, hogy a magánszféra, ezen belül a családi élet védelme méltányos egyensúlyba került-e a közérdeklődésre számot tartó ügy jelentőségével, hírértékével, avagy az adott hír olyan önálló információs értékkel bír-e, amely a közéleti vitát előmozdítja. Önmagában a köz kíváncsisága, pletykaéhsége nem alapozza meg egy kérdés közérdeklődésre számot tartó jellegét [3212/2020. (VI.19.) AB határozat, Indokolás [58]].
- [29] A Kúria ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a másodfokú bíróság ugyan a jogerős ítélet jogi indokolásában megállapította, hogy az alperes a posztban az indítványozó konkrét elkövetési magatartásának megvalósítását nem állította, azonban e tény nem értékelte kellő súllyal. Nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy az alperes által közzétett poszthoz fűzött kommentekből kitűnően a bejegyzést olvasók számára nyilvánvaló a felek politikai szembenállása. A hozzászólások alapján levonható további következtetés, hogy a kommentelő olvasók az alperes közlése alapján nem a cselekmény büntetőjogi következményeit vetik fel, hanem az indítványozó közéleti tevékenységével és tágabb értelemben a városvezetés alkalmasságát érintően fejtenek ki különböző tartalmú véleményeket. Ebben az összefüggésben az indítványozó büntetőügyhöz kapcsolódó magatartásának – további konkrét elkövetési magatartás ismertetése nélküli – felvetését „a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értékelő polgárok” – akik az alperes Facebook-bejegyzését olvasók – alapvetően az alperesnek az indítványozóval és a városvezetéssel szemben megfogalmazott általánosabb politikai véleménynyilvánításaként, és nem a büntetőeljárás megindítására okot adó konkrét törvényi tényállás megvalósításaként értelmezték. Kétségtelen, hogy az indítványozóval szemben ténylegesen nem indult büntetőeljárás, és a nyomozhatóság az indítványozót nem gyanúsította meg, vele szemben eljárási cselekményt nem foganatosított. Az alperes Facebook-bejegyzésében nem is ezt állította, az olvasóknak is volt olyan értelmezési lehetősége, amely alapján az 1. közlést nem az indítványozó konkrét büntetőjogi felelősségének felvetéseként, hanem az alpolgármesteri tevékenységének általánosabb kritikájaként értelmezik és elsősorban az indítványozó politikai felelősségére következtetnek.
- [30] A Kúria ítéletének indokolásában rögzítette, hogy nem kívánt eltérni a számos precedens ítéletében kifejtett (p.o. Pfv.IV.20.434/2024/5.) azon jogértelmezéstől, miszerint a politikai, közéleti szereplő esetében a véleménynyilvánítás lehetőségei az átlagosnál tágabbak, személyének alkalmasságára, hitelességére vonatkozó véleményformálás akkor is jogi védelmet élvez, ha a megfogalmazások erőteljesek, vagy túlzóak. Közéleti kérdés-

ben, közéleti vita során a megfogalmazott kritika erőteljes, szélsőséges, provokatív vagy akár igaztalan tartalmú is lehet a szabad véleménynyilvánítás tágabb határai között, ha a kritika a bírált személy közéleti tevékenységéhez kapcsolódik (Kúria Pfv.IV.20.070/2021/4.).

- [31] A Kúria ítéletének indokai szerint, mivel az 1. közlésnek van olyan értelmezési tartománya, amely szerint az olvasók – a vita túlzásokra is hajlamos politikai természetét és a vitát folytató felek politikai szembenállását is figyelembe véve – a felülvizsgálat tárgyát képező 1. közlést értelmezhetik az alperesnek a rendelkezésére álló tényekből levont, az indítványozót és általa a városvezetést érintő általános közéleti kritikájaként, ennek kifejtését a városvezetési feladatokat ellátó politikus indítványozó a perbeli esetben tűrni köteles. Végezetül a Kúria – a teszt utolsó lépéseként – értékelte, hogy az indítványozó említése nem járt az emberi méltóság sérelmével.
- [32] Mindezek alapján a Kúria úgy ítélte meg, hogy az 1. közlésre alapított keresetnek helyt adó jogerős ítélet sérti az alperes által megjelölt anyagi jogszabályokat, ezért a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal érintett rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, e körben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.
- [33] 3. Az indítványozó a Kúria Pfv.IV.21.012/2024/5. számú ítéletével szemben 2025. június 10-én nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, melyet az Alkotmánybíróság főtítkárnak hiánypótlási felhívását követően kiegészített.
- [34] Az indítványozó szerint a Kúria a tényállást helytelenül állapította meg, a megállapított tényállásból nem megfelelő jogi következtetéseket vont, az ítélete jogszabálysértő. Az indítványozó álláspontja szerint „az Alaptörvény II., VI. IX. és XXVIII. cikkével nem áll összhangban a Kúria Pfv.IV.21.012/2024/5. számú döntése, továbbá ellentétes az Alkotmánybíróság 2025. május 27. napján kelt IV/642/2025. számú, a Kúria Pfv.IV.20.852/2024/7. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt elutasító határozatával”.
- [35] Az indítványozó hivatkozott arra, miszerint „az elsőfokú bíróság és a Kúria ítéletében is egyaránt olvasható, hogy az Alkotmánybíróság számos alkalommal tett kísérletet a szólásszabadság és valamely közhatalmat gyakorló személy jóhírneve közötti kollízió feloldására. Mindkét bíróság a 3329/2017. (XII. 8.) AB határozatban kifejtett kollízió feloldását szorgalmazó teszt egyes lépéseit figyelembe véve állították fel az egymással ellentmondó relevánsnak tartott érvelésüket jelen üggyel kapcsolatban”. A bíróságok egyetértettek abban, hogy a perben vitás közlések tartalmukat tekintve közügynek minősülnek.
- [36] A teszt második lépéseként azt kell vizsgálni, hogy „a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e”. Az indítványozó az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal értett egyet, miszerint az alperestől származó közlések tényállításnak minősülnek, mivel a tényállítás olyan kijelentés, amely objektíven ellenőrizhető, vagyis bizonyítható vagy cáfolható annak alapján, hogy megfelel-e a valóságnak. Az indítványozó kifejtette: „Meggyőződéssel ellentétes álláspontot fogalmazott meg [...] a Kúria ezzel kapcsolatban, amikor egyetértett a 3107/2018. (IV. 9.) AB határozatban foglaltakkal, mely szerint, ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. A Kúria ítéletével kapcsolatban sérelmesnek tartom, hogy a [24] bekezdésben tett állítása szerint az alperes közléséhez kapcsolódó hozzászólásokból az a következtetés vonható le, hogy az olvasók nem a cselekmény büntetőjogi következményeit, hanem (...) az indítványozó) közéleti szerepét és a városvezetés alkalmasságát véleményezik”.
- [37] Az indítványozó szerint a Kúria ítéletének indokolása sérti az emberi méltóságát, „hiszen jelentéktelennek és csupán véleményként tüntet fel az alperes részéről tett olyan valótlan tényállítást, amely egyrészt a társadalmi megbecsülésemet csorbíthatja, másrészt a nagy nyilvánosság és a hozzászólások nélkül is szembelyezkedik a közvetlen személyemet érintő igazsággal és önbecsüléssel, mely az emberi méltósághoz való alapjogom nagymértékű sérelmével jár. Amennyiben nem tartozna alperes közlése a tényállítás kategóriájába, hanem véleménynek minősülne, még abban az esetben sem irányulhatna az emberi méltóságom megsértésére. Továbbá az, amikor a Kúria alperes közléséhez kapcsolódó hozzászólásokból vonja le azt a következtetést, hogy az olvasók nem a cselekmény büntetőjogi következményeit véleményezik, álláspontom szerint nem csak a történekek helytelen bagatellizálása, hanem elmondható, hogy a hozzászólások nem számítanak teljesértékű információnak, amiből helyes következtetéseket lehetne levonni, hiszen számtalan ember által hozzászólás nélkül kerülhet elolvasásra egy közlés, tehát csupán a hozzászólásokra alapozni a sérelem nagyságát egyszerűen félrevezető és helytelen”. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a véleménynyilvánítási szabadság csak a bírálat, jellemzés, nézet és kritika szabadságát foglalja magában, ugyanakkor az alkotmányos védelem nem terjedhet ki a tények meghamisítására [EBDT2011. 2592. számú döntés; 36/1994 (VI. 24.) AB határozat]. Az indítvány szerint vizsgálni kell, hogy a nyilvános közlések meghaladták-e a véleménynyilvánítás határát, illetve sértik-e az érintett személy emberi méltóságát vagy jóhírnevét (becsületét).

- [38] Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdéséhez kapcsolódóan az indítványozó nem értett egyet a Kúria ítéletének indokolásában kifejtett „azon álláspontjával, mely szerint politikai, közéleti szereplő esetében a vélemény-nyilvánítás lehetőségei az átlagosnál tágabbak, személyének alkalmasságára, hitelességére vonatkozó véleményformálás akkor is jogi védelmet élvez, ha a megfogalmazások erőteljesek, vagy túlzóak. Közéleti kérdésben, közéleti vita során a megfogalmazott kritika erőteljes, szélsőséges, provokatív vagy akár igaztalan tartalmú is lehet a szabad vélemény-nyilvánítás tágabb határai között, ha a kritika a bírált személy közéleti tevékenységéhez kapcsolódik”. Az indítványozó álláspontja szerint a perben nem véleményről, hanem tényállításról van szó; az alperes a véleménynyilvánítás megengedett határát túllépte. Az indítványozó hivatkozott az Alkotmánybíróság 3329/2017. (XII. 8.) AB határozatának [32] bekezdésére, miszerint a véleményszabadság határa a mások emberi méltóságából fakadó becsület és jóhírnév védelme. „Vagyis a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata vagy más jogsérelem okozása (pl. büntetőeljárás megindítására is alapot adható valótlan tényállítások közzlése). Ezen kívül nem védelmezi a közéleti vitában kifejtett véleményt sem, ha az abban megfogalmazottak az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérlésében öltenek testet”. „Az emberi méltóság az egyénnek azt az igényét fejezi ki, hogy kapcsolataiban a társadalomban kialakult érintkezési formáknak megfelelő elbánásban részesítsék. Akkor valósul meg jogsértés, ha a személyt nem az önbecsülésének megfelelő elbánásban részesítik, különösen, ha emberi mivoltában megalázzák, hátrányos helyzetbe hozzák, amely jelen ügy kapcsán az irányomban megvalósult”.
- [39] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt”, továbbá „a vélemény-nyilvánítás szabadsága nem terjed ki a becsület-sértésre alkalmas valótlan tények közzlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közzlés valótlanosságának (tudatosan hamis közzlés) vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta”.
- [40] Az indítványozó az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított alapjogának sérelméhez kapcsolódóan rámutatott arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. Ugyanakkor az indítványozó személyére, családjára és környezetére negatívan hatottak a nagy nyilvánosság előtt, bárki számára elérhető, sérelmezett közlések. Az indítványozó szerint „a Kúria nem értékelte helyesen és nem vette számításba (... az indítványozó) azon családi környezetét és kapcsolatait, amelyek közvetett módon ugyan, de elszenvedői a perbeli esetnek”. „A tudottan valótlan, hamis, az indítványozó jóhírnevét, becsületét sértő tényállítást megfogalmazó vélemények a közéleti vita során sem állnak alkotmányos védelem alatt, avagy az indítványozó közszereplői minősége nem vezethet ahhoz, a közszereplői minőségére hivatkozással meg lehet fosztani emberi méltóságától; jó hírnevének védelmétől”.
- [41] Az indítványozó hivatkozott a 2/2024. (I. 9.) AB határozat indokolásának [76]–[79] bekezdéseiben foglaltakra. Az indítványozó szerint „analógia, illetve *mutatis mutandis* útján a perbeli időszakban [...] helyettesként dolgozó indítványozó személyének vonatkozásában a perbeli lényeges valótlan tényállítás alperesi híresztelése, miszerint neki bármi köze lenne az ún. [...] eladási üggyhöz, egyrészt indítványozó cselekvési lehetőségeit korlátozta, másrészt a társadalom értékítéletének kedvezőtlen megváltoztatására kétségtelenül alkalmas volt, így a Kúria ítélete indítványozó Alaptörvényben védett jó hírnevének megsértésére vezetett”.
- [42] Az indítványozó vitatta a Kúria ítélete indokolásának azon részét, mely szerint az indítványozó „említése nem járt az emberi méltóság sérelmével”. Álláspontja szerint a Kúria e kijelentését nem indokolta; indokolási kötelezettségének elmulasztásával pedig megsértette az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [43] Az indítványozó hivatkozott továbbá az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panaszt elutasító 3203/2025. (VI. 23.) AB határozata indokolásának [73] és [75] bekezdésére; szerinte a Kúria Pf.v.IV.21.012/2024/5. számú ítéletének indokolása ellentétes az Alkotmánybíróság itt hivatkozott álláspontjával.
- [44] Az indítványozó álláspontja szerint „a Kúria tehát a perbeli alperesi közléseket úgy értelmezte, hogy azokat nem híresztelt tényállításnak, hanem tévesen »[az indítványozót] és általa a városvezetést érintő általános közéleti kritikájaként«, azaz véleményként, holott a jogerős ítélet ezen alábbi megállapítását az alperes felülvizsgálati kérelme nem is érintette, nem vitatta, így a tisztességes eljárás elvébe is ütközik, ezért a Kúria ítélete”.
- [45] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.

- [46] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát a hatvan napos határidőn belül terjesztette elő.
- [47] 4.2. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ra alapított alkotmányjogi panaszát. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit, valamint a támadott bírói döntést.
- [48] 4.3. Az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia; az alkotmányjogi panasz megfelel ennek a törvényi követelménynek.
- [49] 4.4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel nem konjunktív, az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {vö. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [50] 4.5. Az indítványozó a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenességét két okra vezette vissza: egyrészt, hogy a Kúria a közlést véleménynyilvánításnak és nem tényállításnak értékelte. Álláspontja szerint másrészt sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapjoga, mivel az ítélet nem indokolta meg, hogy a közlés miért nem sérti az indítványozó emberi méltóságát.
- [51] 4.5.1. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a 19/2024. (XI. 11.) AB határozatában összefoglalta gyakorlatát az emberi méltóság és az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdésének összefüggéseiről. E körben megállapította, miszerint „[a] véleménynyilvánítás szabadsága az Alaptörvény értelmében nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán- vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja a pusztá megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása {vö. 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [34]–[36] bekezdéseivel és 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [62]}. Ezenkívül nem védelmezi a közéleti vitában kifejtett véleményt sem, ha az abban megfogalmazottak az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérlésében öltönek testet. Az emberi státuszt közvetlenül megtestesítő emberi méltóság a közéleti vita szabadságának határvonalát jelöli ki. A közügyeket vitató szólásnak az emberi méltóság e korlátozhatatlan, az emberi státuszt meghatározó lényege előtt kell engednie. Hiszen nyilvánvaló, hogy »nem a közéleti véleménynyilvánítás szabadságával él, aki a másik személy emberi mivoltában való megalázása érdekében használ súlyosan bántó, vagy sértő kifejezéseket. Ennek megfelelően az emberi státuszt közvetlenül megtestesítő emberi méltóság a közéleti vita szabadságának határvonalát jelöli ki.« {vö. 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [29]–[32] bekezdéseivel és a 7/2014. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [60] és [62]; hivatkozik rá a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}.
- Az emberi méltóságnak van egy, a véleménynyilvánítás szabadsága által sem érinthető magja. Az Alkotmánybíróság az emberi méltóság ilyen korlátozhatatlan (más megfogalmazásban: lényegi és érinthetetlen) magját sértő, az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérlésében testet öltő megnyilvánulásnak tekintette például azt, hogy az érintetteket állatként (majomként), megalázó módon ábrázolták egy kampányfilmben {3122/2014. (IV. 24.) AB határozat, Indokolás [17]}. Az Alkotmánybíróság szerint az emberi mivolt benső lényegét feltétlenül megillető védelem sérelmét jelenti az is, ha például a szenvedő rendőr képmását nyilvánosan közzéteszik {28/2014. (IX. 29.) AB határozat, Indokolás [44]; 3145/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [60]}.
- Ez utóbbi, a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat megerősítette, hogy az emberi méltóságnak van »egy olyan lényegi, érinthetetlen magja, melyet az esetleges kritikát megfogalmazó személyek is kötelesek tiszteletben tartani« {3122/2014. (IV. 24.) AB határozat, Indokolás [17]; 3145/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [57] bekezdés és köv.}
- Az Alkotmánybíróság 3093/2019. (V. 7.) AB végzése szerint továbbá, amennyiben »a használt kifejezés nem a közhatalmi tevékenységnek a kritikája, hanem pusztán az emberi méltóságot sértő személyeskedés, akkor az

Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése folytán nem lehet sikerrel hivatkozni a véleménynyilvánítás szabadságának védelmére. Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése a közügyek megvitatásával semmilyen kapcsolatban nem álló trágár szitkozódásra nem biztosít szabadságot» (Indokolás [15])” {19/2024. (XI. 11.) AB határozat, Indokolás [34]–[37]}.

- [52] 4.5.2. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint hangsúlyozza, hogy a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása, illetve annak bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás(ok) során az eljáró bíróságok feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a bíróságok egy-egy tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírlatára nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróság ezen értékelő tevékenysége nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [24]; 3013/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [18]; 3221/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.
- [53] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben kiemeli, hogy az indítványozó abból a feltevésből indult ki, hogy az alapjogi mérlegelés eredménye azért sérti az Alaptörvény II. cikkét, VI. cikk (1) bekezdését és IX. cikk (4) bekezdését, mert a Kúria a kifogásolt közlést tévesen értékelte véleménynyilvánításnak. Így az első kérdés, hogy a Kúria döntése a közlés minősítése tekintetében felvet-e alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességi kételyt. E körben az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a Kúria az alkotmánybírósági gyakorlatra alapozva elvégezte az irányadó (az Alkotmánybíróság által kialakított) tesztet, és ez alapján – a Kúria által hivatkozott alkotmánybírósági döntésekre is tekintettel – részletesen megindokolta, hogy a közlés miért véleménynyilvánítás. Ehhez képest a Kúria levezette, hogy miért nem kellett az Alaptörvény VI. cikkével szemben a IX. cikknek meghajolnia.
- [54] Az indítvány valójában részint a Kúria által – az alkotmánybírósági gyakorlatnak megfelelően – elvégzett mérlegeléssel megállapított tényállást, részint az ebből levezetett megállapítást, vont következtetést (t.i. hogy a politikai indítványozó az általános kritikaként értelmezhető közlést túrni köteles) kifogásolta. A bíróságok ezen elvégzett és arról kiismerhetően számot adó s az alkotmányos jelentőséggel (relevanciával) elszámoló értékelő tevékenysége azonban nem lehet alkotmánybírósági vizsgálat tárgya. Így az indítvány az Alaptörvény II. cikkének, VI. cikk (1) bekezdésének és IX. cikk (4) bekezdésének sérelmét állító részében az Abtv. 29. §-a szerinti feltételek egyikének sem felel meg.
- [55] 4.6. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító indítványhoz kapcsolódóan az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint kiemeli, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése processzuális alapjogot tartalmaz, amely ekként elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti {5/2020. (I. 29.) AB határozat, Indokolás [47]; 6/2019. (III. 20.) AB határozat, Indokolás [31]; 3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [24]}.
- [56] Az Alkotmánybíróság következetesen hangsúlyozza, hogy a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek együttes figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [48]–[50]; 3244/2018. (VII. 11.) AB határozat, Indokolás [32]; 3188/2021. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [57] A tisztességes bírósági eljárás követelményrendszere azt a célt szolgálja, hogy csak e követelmények teljesítésével lehet alkotmányosan véglegesnek számító, érdemi, a jogot megállapító döntést hozni {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Ezen elvárás lényege valójában az, hogy a jogalkalmazás részéről az érintettet ne érje a döntési jogkör diszkrecionalitásával nem igazolható meglepetés {9/2023. (VI. 20.) AB határozat, Indokolás [98]}.
- [58] Ehhez kapcsolódóan a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni, vagyis a bíróság kötelezettsége, hogy az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {ld. pl.: 3370/2023. (VII. 19.) AB végzés, Indokolás [27]; 1041/2026. (II. 6.) AB végzés, Indokolás [35]}.
- [59] Tény, hogy a Kúria részletesen megindokolta ítéletét. A kifogásolt közlésről kétségtelenül, és külön vizsgálat nélkül megállapítható, hogy nem érinti az emberi méltóság lényegi, érinthetetlen magját, nem személyeskedő, nem trágár (vö. a jelen végzés [51] bekezdésében ismertetett alkotmánybírósági gyakorlat). Eszerint a Kúria erre vonatkozó megállapítása („a felperes említése nem járt az emberi méltóság sérelmével”) jelen ügyben külön

indokolást nem kívánt. Ebből következően az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító részében sem teljesíti az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételek egyikét sem.

- [60] 5. Ekként az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései szerint eljárva, az Abtv. 29. §-a, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) bekezdésére is – visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1688/2025.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1390/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.20.004/2026/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó Kft. jogi képviselője (dr. Debreceni Róbert ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó – az Abtv. 27. §-a alapján – a Kúria Pfv.I.20.004/2026/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, az Abtv. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel.
- [3] Álláspontja szerint a bírósághoz való fordulás jogának technikai jellegű, aránytalan korlátozása ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, és sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jogát is.
- [4] 2. Az ügyben eljáró bíróságok által megállapított tényállás a következő.
- [5] Az előzményül szolgáló kártérítési perben a felperes az I., III., és IV. rendű alperesekkel mint közös károkozók-kal szemben nyújtott be keresetet, amelyben egyetemlegesen kérte kötelezni őket kártérítés és késedelmi kamat megfizetésére, arra hivatkozással, hogy az alperesek magatartásukkal, mulasztásukkal közösen okozták a kárát, amely abból eredt, hogy az ingatlana mezőgazdasági művelésre alkalmatlanná vált, s amelyen teljes talajcsere vált szükségessé. A humusréteg költségét és a termelés elmaradása miatt kiesett háromévi zöld kárát kívánta érvényesíttetni.
- [6] Az elsőfokú bíróság az indítványozó gazdasági társaságot kártérítésre kötelezte. A másodfokú bíróság döntése folytán megismételt eljárásban érdemben azonos döntés született: a Fővárosi Törvényszék 66.P.23.102/2022/22. számú ítéletében ismételten kötelezte az indítványozót a kár, a késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére, melyet a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 4.Pf.20.299/2025/9. számú ítéletével a fellebbezett rendelkezés tekintetében helybenhagyott.
- [7] A Kúria a támadott Pf.I.20.044/2026/3. számú végzésével az indítványozó felülvizsgálati kérelmét visszautasította, arra hivatkozással, hogy a felülvizsgálati kérelem érdemben nem bírálható el, mivel az nem a hatályos jogszabályok által meghatározott módon lett benyújtva, amikor a jogi képviselő az ügyfélkapuján keresztül és nem a cégkapuján keresztül nyújtotta be a felülvizsgálati eljáráshoz kapcsolódó elektronikus beadványait.
- [8] Indokolásában kifejtette, hogy a digitális államról és digitális szolgáltatások nyújtásának egyes szabályairól szóló 2023. évi CIII. törvény (a továbbiakban: Dáptv.) 19. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján az ügyvéd elektronikus ügyintézésre köteles. A digitális szolgáltatások, a digitális állampolgári szolgáltatások és támogató szolgáltatások részletes műszaki követelményeiről szóló 322/2024. (XI. 6.) Korm. rendelet 49. § (1) bekezdése alapján az egyéni ügyvéd az ügyvédi tevékenysége során a Kormány által biztosított tárhely szolgáltatások közül a cégkaput használhatja. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 618. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján, ha az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett beadványát elektronikus úton, de nem a Dáptv. és végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon terjeszti elő, akkor a bíróság a felülvizsgálati kérelmet visszautasítja.
- [9] Mindezekre tekintettel a Kúria az egyéni ügyvéd ügyfélkapujáról benyújtott felülvizsgálati kérelmet érdemi vizsgálat nélkül visszautasította.
- [10] 3. Az indítványozó a Kúria döntésével szemben az Alkotmánybírósághoz fordult. Álláspontja szerint a támadott végzés az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz és a (7) bekezdés szerinti jogorvoslathoz való alapjogát sérti. Véleménye szerint ugyanis mind a Dáptv., mind pedig a Pp. szerint szabályszerűen nyújtotta be a felülvizsgálati kérelmet. A mo.hu oldalon nem észlelte, hogy nem a cégkapu felületen dolgozott, ugyanis egyéni ügyvéd esetében a cégkapu és az ügyfélkapu azonos felületen található, amikor az egyik

felület van megnyitva, azt semmi sem különbözteti meg a másik felülettől, mely véleménye szerint a mo.hu hiányossága. Arra hivatkozott, hogy a Dáptv., a Pp. és a vonatkozó Korm. rendelet szűk értelmezése, a bírósághoz való fordulás jogának ilyen technikai jellegű korlátozása aránytalan és alapjogsértő.

- [11] A fentiekre tekintettel az indítványozó szerint sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] és a jogorvoslathoz való joga [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés].
- [12] 4. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban járt el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [13] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [14] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [15] Az indítványozó saját ügyében járt el, megjelölte az indítványozói jogosultságát, valamint az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. Az Abtv. 30. § (1) bekezdéséből következően az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani. Az indítványozó jogi képviselője a támadott kúriai döntést 2026. február 4-én vette kézhez a letöltési igazolás tanúsága szerint, amely döntés elleni alkotmányjogi panaszt 2026. február 26-án – határidőben – nyújtotta be a bírósághoz.
- [16] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részeit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák.
- [17] Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. További feltétel, hogy az indítvány részletes indokolást tartalmazzon, kifejtve az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben rögzített jogainak sérelmét állította. E rendelkezésekkel összefüggésben az indítvány részletes indokolást tartalmazott, ezek vonatkozásában az indítvány eleget tesz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés követelményeinek.
- [18] Az indítványozó kifejezetten kérte a vonatkozó bírói döntés megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont]. Megállapítható az is, hogy a támadott döntéssel szemben nem állt további jogorvoslat az indítványozó rendelkezésére.
- [19] 5. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [20] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak részjogosítványa a bírósághoz fordulás joga: az érintettnek legyen elvi és gyakorlati lehetősége a bíróság döntését kérni. A bírósági eljárás során az indítványok (ideértve a jogorvoslati kérelmeket is) benyújtásával kapcsolatban kettős követelmény olvasható ki az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből. Formai szempontból az, hogy az indítvánnyal kapcsolatos alaki követelményeket jogszabály írja elő, tartalmi szempontból pedig, hogy e követelmények mellett életszerű lehetőség legyen az indítvány benyújtására. Jelen ügyben e két feltétel teljesült. Az indítványozót jogszabály kötelezte a cégkapu használatára (a támadott döntés hivatkozása a bírói gyakorlatra döntést erősítő érvként jelent meg, de nem a bírói gyakorlat alakította ki a cégkapu használatának kötelezettségét), és az indítványozó sem állította, hogy a cégkapu használatára ne lett volna lehetősége.
- [21] 6. A fentiek alapján az indítvány nem veti fel sem bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést. Így az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-a, valamint az 52. § (1b) bekezdés b) pontja szerinti feltételnek, ezért az Alkotmánybíróság az alkotmány-

jogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján – figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/962/2026.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1391/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.IV.37.044/2026/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó – az Abtv. 27. §-a alapján – a Kúria Kfv.IV.37.044/2026/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, az Abtv. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel. Álláspontja szerint a támadott bírói döntés sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes hatósági eljáráshoz, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [3] 2. Az ügyben eljáró bíróságok által megállapított tényállás a következő.
- [4] Az indítványozó 2021. július 23. és 2025. február 21. napja között az alperes egyetem jogász szakos hallgatója volt. Az elsőfokú hatóság (az egyetem tanulmányi ügyek dékánhelyettese) határozatával az indítványozót elbocsátotta és törölte a hallgatók névsorából, mivel a képzési idő feléig, 5 aktív félév alatt az előírt kreditek 20%-át nem teljesítette, az elvárt 60 kredit helyett csak 55 kreditet teljesített.
- [5] Az indítványozó a határozat ellen jogorvoslattal élt, az egyetem hallgatói jogorvoslati bizottsága azonban az indítványozó jogorvoslati kérelmét elutasította, az elsőfokú határozatot helybenhagyta.
- [6] Az indítványozó bírósághoz fordult, keresetében elsődlegesen a másodfokú határozat – elsőfokú határozatra is kiterjedő – megsemmisítését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és az elsőfokú határozat megsemmisítését, harmadlagosan a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra és új határozat hozatalára való kötelezését kérte. A Fővárosi Törvényszék a 30.K.701.874/2025/11. számú ítéletével a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal megsemmisítette, többek között arra való hivatkozással, hogy az indítványozó kreditelismerés iránti kérelmére indult eljárás az elsőfokú határozat meghozatalával párhuzamosan zajlott, aminek az elbírálásáig az elbocsátásról szóló döntést nem lehetett volna meghozni. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes nem teljesítette a nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (a továbbiakban: Nftv.) 59. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségét: nem hívta fel az indítványozó figyelmét a mulasztás következményére.
- [7] A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. Álláspontja szerint a jogerős döntés eljárásjogi jogszabályokba ütközött, továbbá az eljáró bíróság úgy tért el a Kúria precedensértékű határozataitól, hogy azt nem indokolta meg.
- [8] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a támadott Kfv.IV.37.044/2026/8. számú ítéletével az ítéletet hatályon kívül helyezte és az indítványozó keresetét elutasította. Indokolásában kiemelte, hogy a felfüggesztési ok csak akkor állt volna fenn, ha a másik (kreditelismerési) eljárás eredménye kihatással lenne a vizsgált félév végéig teljesített követelményekre. Ez azonban a jelen ügyben nem volt megállapítható: lezárt félévre utólag nem számítható be a később esetlegesen elismertetett kredit.
- [9] A tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatban a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy az Nftv. 59. § (3) bekezdése szerinti felhívás funkciója egy általános jellegű tájékoztatás arról, hogy milyen határidőn belül kell teljesíteni a minimális tanulmányi követelményt a hallgatói jogviszony fenntartása érdekében. Ebből adódóan a célját csak akkor tudja betölteni, ha a mulasztás még nem következett be.
- [10] 3. Az indítványozó a Kúria döntésével szemben az Alkotmánybírósághoz fordult. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, illetve XXVIII. cikk (1) bekezdését sértőnek látja, hogy az eljárás nem biztosította a vele szemben alkalmazható jogkövetkezmények előzetes és érdemi megismerhetőségét. Hivatkozott arra is, hogy a Kúria szerinti értelmezés alapján az Nftv. szerinti tájékoztatási kötelezettség kiüresedik, illetve, hogy a támadott döntés

egy olyan jogi minősítésen alapult, ami az eljárás korábbi szakaszában nem volt vitatott. Az indítványozó álláspontja szerint mindez sérti a tisztességes eljáráshoz való jogát.

- [11] 4. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban járt el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [12] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [13] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [14] Az indítványozó saját ügyében járt el, megjelölte az indítványozói jogosultságát, valamint az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. Az Abtv. 30. § (1) bekezdéséből következően az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani. Az indítványozó jogi képviselője a jogerős döntést 2026. április 13-án vette kézhez, amely döntés elleni alkotmányjogi panaszt 2026. április 21-én – határidőben – nyújtotta be a bírósághoz.
- [15] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák.
- [16] Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. További feltétel, hogy az indítvány részletes indokolást tartalmazzon, kifejtve az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az indítványozó az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikkeiben rögzített jogainak sérelmét állította. E rendelkezésekkel összefüggésben az indítvány részletes indokolást tartalmazott, ezek vonatkozásában az indítvány eleget tesz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés követelményeinek.
- [17] Az indítványozó kifejezetten kérte a vonatkozó bírói döntés megsemmisítését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont]. Megállapítható az is, hogy a támadott döntéssel szemben nem állt további jogorvoslat az indítványozó rendelkezésére.
- [18] 5. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [19] Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét abban látta, hogy a Kúria az Nftv. szerinti tájékoztatási kötelezettséget teljesítettnek tartotta egy általános tájékoztatással. Így az indítványozó hallgató nem kapott konkrét tájékoztatást a kreditek nemteljesítésének jogkövetkezményéről.
- [20] Alkotmányjogi panasz keretében az Alkotmánybíróság hatásköre arra terjed ki, hogy vizsgálja: a támadott bírói döntés sértette-e az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát. Ez a hatáskör nem ad lehetőséget a megállapított tényállásnak vagy a bíróság jogértelmezésének, a bírói döntés irányának, megalapozottságának vitatására. „Az anyagi jogi szabályok helyes vagy helytelen értelmezése nem hozható kapcsolatba az eljárás tisztességes vagy méltánytalan jellegével” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [120]}. Az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogról szóló rendelkezéséből nem lehet közvetlenül következtetni arra, hogy az Nftv. 59. § (3) bekezdése szerinti felhívásnak eleget tesz-e egy általános felhívás vagy pedig minden egyes esetben a konkrét jogsértés egyedi következményeiről kell-e tájékoztatni az érintettet.
- [21] Az indítványozó arra is hivatkozott, hogy az értelmezés eredménye alaptörvény-ellenes eredményre vezet, mert az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését kiüresíti. Az Alkotmánybíróság e tekintetben nem osztja az indítványozó álláspontját: ez az érv csak akkor lenne helyes, ha az Alaptörvény tisztességes hatósági eljárást biztosító szabályából az következne, hogy minden egyetemi hallgató minden mulasztását követően (vagy a határidő lejártához közeledően) az egyetemnek figyelmeztetnie kellene az adott kötelezettség teljesítésére. Önmaga-

gában az Alaptörvény XXIV. cikkéből a felsőoktatási intézmények ilyen kötelezettsége nem olvasható ki. Nem állapítható meg tehát, hogy a Kúria jogértelmezése alaptörvény-ellenes eredményre vezetett.

- [22] 6. A fentiek alapján az indítvány nem veti fel sem bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést. Így az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-a, valamint az 52. § (1b) bekezdés *b)* pontja szerinti feltételnek, ezért az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján – figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdéseire is – visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1367/2026.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1392/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.35.134/2024/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselő (Kálmán és Társai Ügyvédi Iroda, képviseli: Dr. Zsiros Krisztina ügyvéd) útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.35.134/2024/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzményei a rendelkezésre álló iratok alapján a következőképpen foglalhatók össze.
- [3] A Magyar Nemzeti Bank (a továbbiakban: alperes) a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: MNBtv.) 90. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján piacfelügyeleti eljárást indított annak megállapítására, hogy a kibocsátó gazdasági társaság által kibocsátott részvényekkel végrehajtott tőkepiaci tranzakciók esetén a 2014. április 16-i Európai Parlament és Tanács 596/2014/EU rendelet (a továbbiakban: MAR rendelet) 8. cikkében leírt és a 14. cikkében tiltott bennfentes kereskedelemről szóló rendelkezései sérültek-e. Az alperes 2021. február 9. napján az indítványozó lakóhelyén helyszíni ellenőrzést tartott. A piacfelügyeleti eljárás eredményeként hozott határozatában az alperes az indítványozót a bennfentes kereskedelem tilalmára vonatkozó jogszabályi rendelkezések megsértése miatt 64 000 000 Ft piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte, és megtiltotta a bennfentes kereskedelemre vonatkozó jogszabályi rendelkezések ismételt megsértését.
- [4] Az indítványozó az alperes határozatával szemben keresetet terjesztett elő, melyben az alperes határozatának megsemmisítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. A Fővárosi Törvényszék 108.K.701.082/2022/18. számú ítéletével az alperes határozatát a piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelező részében megsemmisítette, az alperest e körben új eljárásra kötelezte, egyebekben a keresetet elutasította. Az ítélet szerint az alperes helytállóan állapította meg, hogy az indítványozó a bennfentes kereskedelem tilalmáról szóló jogszabályi rendelkezéseket megsértette, a bírság alkalmazásának jogalapja fennállt. Az elsőfokú bíróság az indítványozó MNBtv. 90/A. § (3) bekezdésére való hivatkozását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 43. § (1) bekezdése alapján tiltott keresetkiterjesztésnek minősítette, mert az indítványozó keresetlevelében nem utalt a rendelkezés sérelmére, nem vitatta, hogy a 2021. február 9-én végzett helyszíni ellenőrzés valójában helyszíni kutatás lenne, amihez szükség lett volna bírói engedély beszerzésére. Ezt csak az első tárgyalást követően előterjesztett írásbeli nyilatkozatában adta elő. Az indítványozó keresetében előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérte, melyet az elsőfokú bíróság – az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSz.) 267. cikkére és az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) gyakorlatában kialakított *acte claire*-doktrínára hivatkozva – szükségtelennek talált, mert nem merült fel kétsége az uniós jog értelmezését illetően.
- [5] A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.180/2023/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [6] A Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján a Fővárosi Ítéltábla ítéletét a támadott, Kfv.VI.35.134/2024/6. számú ítéletével hatályában fenntartotta. Az ítélet szerint az indítványozó keresetindítási határidőn túl előterjesztett új hivatkozása a Kp. 43. § (1) bekezdése értelmében tiltott keresetkiterjesztésnek minősül, az eljáró bíróságok jogszerűen mellőzték annak érdemi elbírálását. A Kúria vizsgálta az indítványozó hivatkozását, melyben az MNBtv. 90/A. § (3) bekezdése körében, a – hivatalból figyelembe veendő – semmisség érdemi vizsgálatának mellőzését tartotta sérelmesnek. A Kúria szerint a Fővárosi Ítéltábla helytállóan állapította meg, hogy a Kp. 85. § (3) bekezdése alapján figyelembe vehető semmisségi okot az indítványozó nem tudott megjelölni. Az MNBtv. utaló szabályának hiányában az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 123. § (1) bekezdés *h*) pontja nem volt alkalmazható. A Kúria meg-

állapította azt is, hogy az indítványozó alaptalanul állította a bennfentes kereskedelem, tisztességtelen előny fogalmi elemeinek eljáró bíróságok általi téves értelmezését, illetve ezekkel összefüggésben az ítéletek jogszabálysértő voltát. A Kúria az előzetes döntéshozatalra irányuló indítványra előadott indokolása szerint az EUB 1982. október 6-i SRL CILFIT ítéletében [C-283/81, EU:C:1982:267 (a továbbiakban: CILFIT-ügy)] „kifejtett esetköröket vizsgálva előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére okot adó körülményt nem tárt fel, mivel annak értékelése, hogy a felperesi [indítványozói] magatartás a bennfentes kereskedelem tilalma alá esik-e, minősítési és jogalkalmazói kérdés, nem pedig az EUB-ra tartozó jogértelmezési probléma”.

- [7] 1.2. Az indítványozó az előzményeket követően benyújtott és kiegészített alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének (tisztességes hatósági eljáráshoz való joga), XXVIII. cikk (1) bekezdésének (tisztességes bírósági eljáráshoz való joga), valamint – tartalmilag – XXVIII. cikk (7) bekezdésének (jogorvoslat-hoz való joga) sérelmét állítja az alábbiak szerint.
- [8] Az indítványozó tisztességes hatósági eljáráshoz való joga sérelmét abban látja, hogy az alperes megsértve az Ákr. jogszerűségének elvét a helyszíni kutatás szigorú eljárási szabályait megkerülte, és az ügyfél részére a helyszíni kutatás esetére biztosított garanciákat nem tartotta be. Az indítványozó panaszában kiemelte, hogy a hatósági eljárásban a bizonyítékok döntő többségét a helyszíni kutatás során szerezték be. Az indítványozó az eljárási cselekmények minősítése körében a tiltott keresetkiterjesztésre, a semmisségi ok fennálltára tett bírósági megállapításokat sérelmezi. A bírósági jogértelmezés eredményeként az alperes által – az indítványozó megítélése szerint – bírói engedély nélkül végzett helyszíni kutatás következmények nélkül maradt, az indítványozónak nem volt lehetősége a helyszíni kutatás jogszerűségének érdemi vitatására, az indítványozó jogorvoslathoz való joga formálissá vált. Az indítványozó szerint fennáll a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség azáltal, hogy az MNBtv. az előzetes bírói engedély hiányának jogkövetkezményét sem annak felhasználhatósága, sem pedig a semmisség körében nem szabályozza.
- [9] Az indítványozó szintén nem tartja a tisztességes hatósági és bírósági eljárás követelményének megfelelőnek, hogy a jogsértés tárgyaként egy – álláspontja szerint – nem megfelelően tisztázott fogalmat, nevezetesen a piaci integritást jelöltek meg.
- [10] A Kúria az információs előny, a bennfentes információ és bennfentes kereskedelem fogalmát tévesen értelmező, a MAR rendelet preambuluma figyelmén kívül hagyó másodfokú ítéletet tévesen hagyta helyben. Az indítványozó szerint a Fővárosi Ítéltábla jogellenesen minősítette cselekményét a MAR rendelet által tiltott tényállás alá eső magatartásnak, a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria ítélete is megalapozatlan.
- [11] Az indítványozó hivatkozott még a törvényes bíróhoz való jogának megsértésére, mert a Kúria nem fordult az EUB-hoz, holott arra kötelezettsége lett volna. A Kúria ezt a döntését helytelen, az indítványozói érveket meg nem válaszoló, „egy mondatos” indokolásával érdemben nem támasztotta alá, az indítványozó részletes okfejtésére az EUB CILFIT-ügyben megfogalmazott kritériumok tekintetében nem reagált. Ezért sérült az indítványozó indokolt bírói döntéshez való joga is.
- [12] Az indítványozó előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését az Alkotmánybíróságtól is kérte.
- [13] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt formai és tartalmi követelményeknek. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [14] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján a sérelmezett bírósági döntés kézhezvételétől számított hatvan napon belül nyújtható be. Az indítványozó jogi képviselője a Kúria ítéletét 2025. február 25-én vette át. Az indítványozó jogi képviselője útján az alkotmányjogi panaszát 2025. április 28-án, határidőben nyújtotta be. A jogi képviselő a meghatalmazását csatolta.
- [15] Az indítványozó a perben felperes volt, az ügyben érintettnek és jogosultnak is tekinthető, jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [16] 2.2. Az indítványozó ugyan formálisan nem kérte a jogalkotói mulasztás megállapítását, de panaszában a hiányos jogi szabályozásra, továbbá a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennálltára hívta fel az Alkotmánybíróság figyelmét. Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata alapján az Abtv. 46. § (1) és (2) bekezdései a jogalkotói mulasztás megállapítását az Alkotmánybíróság által hatáskörei gyakorlása során hivatalból alkalmazható jogkövetkezményként szabályozza, így annak indítványozására senki nem jogosult (lásd: 3217/2015. (XI. 10.) AB végzés, Indokolás [16]).

- [17] 2.3. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése előírja, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglaltakat.
- [18] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem feltételeinek megfelel. Az indítvány megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezéseket [a) pont]; kifejtette az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [b) pont]; megjelölte az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést és az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit [c) és d) pont]; tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, illetve kifejezett kérelmet tartalmaz a támadott bírói döntés megsemmisítésére [e) és f) pont].
- [19] 3. Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását [erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]]. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [20] 3.1. Mindenekelőtt kiemelendő, hogy az Alkotmánybíróság „következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna [lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]]. Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta »szuperbírósággá«, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” [lásd például: 3049/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [39]; 1341/2026. (VII. 3.) AB végzés, Indokolás [31]].
- [21] 3.2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmét érvelésében összekötötte a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérelmével, valamint a jogorvoslathoz való joga érvényesülésének hiányával. Az indítványozó álláspontja szerint az alperes garanciákat sértő eljárása jogszerűségének érdemi vizsgálatára a bírósági jogértelmezés következtében nem volt lehetősége. Az indítványozó esetében a tisztességes eljárás egy lényeges garanciális eleme ténylegesen nem érvényesült, mert az indítványozó az eljárás sajátossága miatt az előzetes bírói engedély hiányáról csak a védírtából értesült, az MNBtv. pedig nem tartalmaz a semmisségre vonatkozó rendelkezést a bírói engedély hiánya esetére.
- [22] Az Alkotmánybíróság jogorvoslathoz való jogra fennálló következetes gyakorlata szerint „az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében követelmény a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítása [35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]]. [...] További követelményként határozta meg az Alkotmánybíróság a jogorvoslat ténylegességét, vagyis azt, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, amelynek értelmében egyrészt követelmény, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét ne gátolják jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljeskörűsége, illetve korlátozottsága [2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]]” [3304/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [38]–[39]].
- [23] Az indítványozó számára a jogorvoslat igénybevételének lehetősége biztosított volt, jogorvoslati kérelmet elő is terjesztett. Nem következik a jogorvoslathoz való jogból, „hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják” [3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]].
- [24] Az eljáró bíróságok – így a támadott ítéletet hozó Kúria – az indítványozó jogorvoslati kérelmeit megvizsgálták, és az egyedi ügy körülményeit is szem előtt tartó, egyértelmű indokolást adtak elő arra, hogy az indítványozó MNBtv. 90/A. § (3) bekezdésére alapított hivatkozása érdemben miért nem volt vizsgálható, annak mellőzése miért volt jogszerű. Az indítványozó szintén választ kapott a jogorvoslati kérelmeiben (fellebbezésben, felülvizsgálati kérelemben) a semmisség hivatalból történő figyelembevételének hiányára előadott érvelésére (Fővárosi Ítéltábla ítélete, Indokolás [50]; Kúria ítélete, Indokolás [87]–[91]).
- [25] A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye – egyebek mellett – azt az elvárást támasztja a bírói döntésekkel szemben, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegére vonatkozó észrevételeit kellő

alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Az Alkotmánybíróság azt nem vizsgálhatja, hogy az indokolásban megjelenő érvek mennyiben megalapozottak, csak azt értékelheti, hogy a bíróság a döntésében az ügy érdemi, lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálta-e, és értékelő tevékenységéről számot adott-e [lásd: 3196/2022. (IV. 29.) AB határozat, Indokolás [36]].

- [26] Az indítványozó kérelme ezen elemében alkotmányossági problémát nem tárt fel, hanem a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó kérdéseket vitatott, mely kérdésekre a fentiek szerint az alkotmányos követelményeknek megfelelően, indokolt választ kapott.
- [27] 3.3. Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogán belül kifejezetten hivatkozott a törvényes bíróhoz, illetve az indokolt bírói döntéshez való joga sérelmére az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének elmaradása miatt. Az indítványozó a kezdeményezés mellőzését a Kúriát terhelő kezdeményezési kötelezettséggel ellentétesnek, a Kúria indokolását pedig elégtelennek tartja.
- [28] Az Alkotmánybíróság 26/2015. (VII. 21.) AB határozatában megállapította, hogy azt a „bíróságot tekinti az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére köteles bíróságnak, amelynek ügydöntő határozata ellen nincs helye további hazai jogorvoslatnak” (Indokolás [26]). Az Alkotmánybíróság az EUB álláspontját osztotta, és „az előterjesztési kötelezettséget nem tekinti automatikusnak és feltétlennek. A tagállami bíró mérlegelési jogkörébe tartozik tehát annak eldöntése, hogy előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményez, avagy sem” (Indokolás [29]).
- [29] Az alkotmánybírósági gyakorlat a CILFIT-ügyben az EUB által megállapított előzetes döntéshozatali eljárás mellőzési indokokat alkotmányossági kérdéssé alakította át. „[A]z adekvát indokolás meglétének vizsgálata már alkotmánybírósági hatáskör, elmaradása felvetheti a XXVIII. cikk (1) bekezdés sérelmének kételyét {26/2020. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [28]}” {3486/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [30]}. Az indítványozó ügyében azonban alkotmányjogi jelentőségű probléma a kellő indokolás meglétét illetően nem merült fel.
- [30] Az ítélet indokolása szerint a Kúria a CILFIT-ügyben kifejtett esetkörök vizsgálatára utalva nem tárt fel olyan körülményt, amely okot adott volna az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére. A Kúria ítéletében kifejtette, hogy annak értékelése, hogy az indítványozói magatartás a bennfentes kereskedelem tilalma alá esik-e, „minősítési és jogalkalmazói kérdés, nem pedig az EUB-ra tartozó jogértelmezési probléma” (Kúria ítélete, Indokolás [103]). A Kúria – a korábban eljáró, és a hivatkozott jogszabályok EUB általi értelmezését, így az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését a döntéshozatalhoz szükségtelennek tartó bíróságokhoz hasonlóan – kellő indokát adta annak, miért nem kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárást. A Kúria ítéletének érdemi vizsgálatára alapot adó körülményt az Alkotmánybíróság nem észlelt. Mindemellett kiemelendő, hogy az indokolás tartalmi felülbírálatába az Alkotmánybíróság nem bocsátkozhat, mert következetes gyakorlata szerint „[m]ég az előzetes döntéshozatali eljárások kezdeményezésének szakjogi kérdéseiben sem foglal állást” {lásd: 3392/2020. (X. 29.) AB végzés, Indokolás [20]; 3208/2020. (VI. 11.) AB végzés, Indokolás [37]; 3290/2021. (VII. 7.) AB végzés, Indokolás [33]; 3472/2021. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [6]; 3094/2022. (III. 10.) AB végzés, Indokolás [24]; 3120/2023. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [24]}.
- [31] 3.4. A vizsgált ügyben az indítványozó piaci integritás fogalmával, a MAR rendelet preambulumaának figyelmen kívül hagyásával, és annak téves értelmezésével kapcsolatos érvelése valójában az indítványozó számára kedvezőtlen hatósági és bírósági döntések kritikáját tartalmazza.
- [32] A MAR rendelet értelmezésére, a bírósági eljárásban előadott indítványozói kifogásokat – végső soron – a Kúria érdemben, részletes indokolás mellett vizsgálta (Kúria ítélete, Indokolás [98]–[102]). Az Alkotmánybíróság kiemelt gyakorlata alapján a tényállás megállapítása és a jogszabályok értelmezése nem tartozik a hatáskörébe, az indítványozó az alkotmányjogi panasz ezen elemében alkotmányossági problémát nem tárt fel. Az, „hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntést tévesnek tartja, nem tekinthető az eljárás tisztessége követelményrendszerén belül értékelhető alkotmányossági kérdésnek” {3416/2023. (X. 11.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [33] 3.5. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem fogalmazott meg, sem pedig a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem vetette fel. Ezért az alkotmányjogi panasz az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos befogadási feltételeknek nem felel meg.
- [34] 4. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján, az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva az Abtv. 27. §-a szerinti panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

- [35] 5. Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata szerint az Alaptörvényből „levezethető az Alkotmánybíróság előzetes döntéshozatali eljárás-kezdemenyezési jogosultsága is” {26/2020. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [26]; hivatkozza még például: 3055/2024. (II. 23.) AB végzés, Indokolás [30]}. Az EUMSz. 267. cikke értelmében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének egyik feltétele az, hogy az eljáró bíróság úgy ítélje meg, hogy „ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére”.
- [36] Figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz visszautasításáról határozott, és a döntésének meghozatalához az uniós jog értelmezésére nem volt szükség, az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy jelen esetben nem teljesültek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének EUMSz. 267. cikkében rögzített feltételei.

Budapest, 2026. szeptember 15.

*Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró*

*Dr. Cziné Ágnes s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Patyi András s. k.,
előadó alkotmánybíró*

*Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró*

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1264/2025.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1393/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Szegedi Ítéltábla Bf.III.752/2024/2. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A magánszemély indítványozó jogi képviselője (dr. Kadlót Erzsébet ügyvéd) útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján. Az indítványozó kérelme arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.III.752/2024/2. számú ítélete alaptörvény-ellenes, és ezért azt – a Szegedi Törvényszék 2.B.259/2021/142. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal – semmisítse meg. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)–(3) bekezdései sérelmére hivatkozott.
- [2] Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybíróság számára rendelkezésre bocsátott iratanyag alapján.
- [3] Az indítványozót a Szegedi Törvényszék 2.B.259/2021/142. számú ítéletével költségvetési csalás büntette, hamis magánokirat felhasználásának vétsége és számvitel rendjének megsértése büntette miatt 7 év – börtön fozozatú – szabadságvesztésre, 400 000 Ft pénzbüntetésre, 7 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra, valamint 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az indítványozó vezetése alatt álló cégek vonatkozásában valós gazdasági eseményt nélkülöző, fiktív számlákat szerepeltetett a könyvelésben, valamint az általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) bevallásokban, illetve másrt ilyen számlák (100 db) kibocsátására hívott fel, miközben a számlát kiállító és befogadó cégek között valós gazdasági esemény e számlák tekintetében nem történt.
- [4] A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be az indítványozó, valamint védője felmentés érdekében. Az indítványozó védője írásban indokolt fellebbezésében és a fellebbezési nyilvános ülésen fellebbezését kiegészítve, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében tárgyalás tartását és bizonyítás felvételét, ennek eredményeként az indítványozó felmentését, harmadlagosan pedig a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta. A fellebbezésben a védő a megalapozatlanság körében a tényállás hiányosságára, felderítetlenségére, iratellenes megállapításaira és téves következtetésekre hivatkozott. Az indítványozó összességében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az eljárás megszüntetését, másodsorban nem végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását kérte.
- [5] A bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1), (2), (9) és (10) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható, illetve a Be. 607. § (1) bekezdésébe, a Be. 608. § (1) bekezdésébe és a Be. 609. § (1) bekezdésébe ütköző, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem követett el. A Szegedi Ítéltábla két eljárási szabálysértést ugyanakkor megállapított, de azoknak az ügy érdemére nem volt kihatásuk, ezért ezek nem alapozták meg a hatályon kívül helyezést (lásd: Szegedi Ítéltábla Bf.III.752/2024/2. számú ítélet, Indokolás [19]–[22]).
- [6] A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.III.752/2024/2. számú ítéletével a törvényszék döntését az indítványozó javára megváltoztatta: az indítványozó terhére rótt számvitel rendjének megsértése büntetnének folytatólagoosságáról szóló rendelkezést mellőzte, a kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 4 évre enyhítette, a pénzbüntetés kiszabását mellőzte.
- [7] A táblabíróság döntése indokolásában rögzítette, hogy az „elsőfokú bíróság ítéletében megjelölte és lényegüket tekintve elégséges mértékben ismertette azokat a bizonyítékokat, amelyekre ítéleti tényállását és ezáltal döntését alapította. Ezen túlmenően az egyes általa felhívott bizonyítékokra visszautalva állást foglalt a tekintetben is, hogy a vádlottak védekezését miért nem fogadta el. Ebből következik, hogy állást foglalt a tekintetben is, hogy tényállásának megállapításakor mely bizonyítékokat fogadott el és melyeket nem, így az elsőfokú bíróság ítéle-

te a másodfokú érdemi felülbírálathoz elégséges körben tartalmazza azt, hogy az elsőfokú bíróság mely bizonyítékokra alapozta döntését, és az milyen ténybeli és jogi alapokon nyugszik, így az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatos védői kifogást nem találta alaposnak az ítéletábra. [...] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott volt, az elsőfokú bíróság tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett, a szükséges körben és mélységben [...] a bizonyítási eljárást lefolytatta, a beszerzett, részben egymást támogató, részben egymással ellentétben álló bizonyítékokat teljeskörűen, iratszerűen és logikusan értékelte. [...] Az elsőfokú bíróság tehát a másodfokú bíróság megítélése szerint a szükséges bizonyítást felvette, a bizonyítási indítványok elutasításának megfelelő indokát adta, erre figyelemmel további bizonyítási eljárás lefolytatása nem volt szükséges, ezért a másodfokú bíróság a további adatok beszerzésére és szakvélemények beszerzésére, valamint tanú kihallgatására irányulóan előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította” (Szegedi Ítéletábra Bf.III.752/2024/2. számú ítélet, Indokolás [24], [28], [33]).

- [8] 2. Az indítványozó az ítéletábra döntését követően alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján. A panaszbeadvány lényege a következőképpen foglalható össze.
- [9] Az ártatlanság védelme [Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdés] azáltal sérült, hogy a bíróság gyakorlatilag a vád cáfolatára kötelezte a védelmet. „A bíróság lényegében kezdettől fogva nyilvánvalóvá tette, hogy a vádban foglaltakat minden tekintetben (hiányosságai ellenére) valósnak, ennél fogva a panaszost bűnösnek fogadta el. Még azt követően is maradt ennél az álláspontonál, amikor a panaszos által felkért igazságügyi szakértő is nyilvánvalóvá tette, hogy iratok megvizsgálásának hiányában sem a fiktitivás kérdéséről, sem az iratok tartalmának az adóhiányra való kihatásairól – sem pro, sem kontra – nem lehet állást foglalni” (alkotmányjogi panasz, 5. oldal).
- [10] A pártatlan bírósághoz való jog mint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványa [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] azáltal sérült, hogy „az eljáró bíró a védelmet kívánta kötelezni a vád cáfolatára, ténylegesen a terhelt bűnössége és a vád valósága mellett tette le [...] a voksát; majd ezt erősítette azzal, hogy az általa minden nehézség nélkül foganatosítható bizonyítást alapszinten (iratbeszerzés) mellőzte” (alkotmányjogi panasz, 7. oldal).
- [11] A hatékony védelemhez való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdés] sérelme abban áll az indítványozó szerint, hogy a büntetőeljárás „alanyai közötti kellő funkciómegosztás egyáltalán nem érvényesült, az ítékezés, a vád – illetve beakényszerített helyzetben – a védelem közötti határvonal látszólagossá vált. A védelemre olyan feladatokat telepített az eljáró bíró, amelyek a vád és az ítélezési funkció terrénúmba tartoznak” (alkotmányjogi panasz, 7. oldal).
- [12] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványát képező indokolt bírói döntéshez való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] is sérült az indítvány értelmében. A „bűnös szándékra, [...] az indítványozó oldalán bármiféle stratégiai konstrukcióra semmilyen adat, tény nem áll rendelkezésre, és olyan körülmények, faktumok sincsenek, amelyek a tényből tényre következtetést megalapoznák. Ezek ugyanis a támadott határozatokban foglalt bűncselekmények tényállási elemeit képezik, amelyek ennél fogva a bűnösség kérdésében kényszerűen releváns, az ügy érdeme szempontjából lényeges kérdésnek minősülnek. Ezek ítéleti indokolásban való szerepeltetésének elmulasztása tehát az indokolási kötelezettség alkotmányos szintre emelt követelményének megsértését is jelenti” (alkotmányjogi panasz, 12. oldal).
- [13] Végül az indítványozó előadta, hogy a támadott ítéletek a „tisztességes eljáráshoz való joghoz kötődő sérelmét idézték elő, illetőleg az ügy alapjogi relevanciáját nem ismerték fel, miből következően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatával szöges ellentétben álló jogalkalmazást folytattak” (alkotmányjogi panasz, 13. oldal).
- [14] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [15] 3.1. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége fennáll, mivel a támadott ítélettel befejezett büntetőeljárásban vádlott volt. Jogorvoslati jogát kimerítette, amikor fellebbezését benyújtotta a törvényszéki ítélettel szemben. A táblabíróság ítéletét követően további rendes jogorvoslati lehetőség nem állt az indítványozó rendelkezésére. A jogerős sérelmezett ítélet az ügy érdemében hozott döntésnek minősül. Az indítvány felhívta az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezést [Abtv. 27. § (1) bekezdés a), b) pontjai]. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be indítványát. Az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét állította. Az indítvány határozott kérelmet tartalmaz [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés].

- [16] 3.2. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. Az alternatív feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Az érdemi vizsgálatához az szükséges tehát, hogy az előbbi két feltétel közül legalább az egyik teljesüljön.
- [17] 3.2.1. Az Alkotmánybíróság először az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés fennállását mérlegelte.
- [18] Az Alkotmánybíróság már kiforrott gyakorlattal rendelkezik a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, valamint annak részjogosítványaival kapcsolatban, és ugyancsak ez állapítható meg az ártatlanság vélelméről és a hatékony védelemhez való jogról [lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [23]–[34]; 6/2020. (III. 3.) AB határozat, Indokolás [44]–[46]; 25/2023. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [68]; 15/2025. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [98]–[99]]. Ezekhez képest új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés nem vetődött fel.
- [19] 3.2.2. Ezt követően az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy ebben az ügyben felmerül-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye.
- [20] Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy „a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető hagyományos értelemben vett jogorvoslatnak. Az Alkotmánybíróság ugyanis az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is kizárólag az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja [lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13] [...]]. [...] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e jogági dogmatika elfogadott szabályaihoz [...]” {3117/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [16]; lásd összefoglalóan még: 3069/2017. (IV. 4.) AB végzés, Indokolás [9]}.
- [21] A becsatolt iratok alapján a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványát képező indokolási kötelezettség alkotmányjogi tartományának a megsértése alappal nem merülhet fel ebben az ügyben. Az indítványozónak az eljárás során előadott indítványai nem maradtak válasz nélkül. Az Alkotmánybíróság utal e körben állandó gyakorlatára, amely szerint „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolás hossza önmagában nem alkotmányossági kérdés {3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [27]}.
- [22] Az indítványozó alkotmányjogi panasa egyebekben nem alkotmányossági kérdésekre vonatkozik, hanem a tényállás megállapítását, továbbá a bizonyítékok értékelését, az eljáró bíróságok jogértelmezésének és jogalkalmazásának a helytállóságát, jogszerűségét vitatta, és ekként a támadott táblabíróági ítéletet, annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek a bírói határozat Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.
- [23] A fent kifejtettek alapján azonban a tényállás megállapítását és a bizonyítási eljárást érintő – a bizonyítékok értékelésére és mérlegelésére vonatkozó – kérdések a büntetőbíróság feladat- és hatáskörébe tartoznak, ezek felülvizsgálata kívül esik az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantáló alkotmányjogi szempontú mérlegelés tartományán.
- [24] Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra is, hogy „következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna [lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta »szuperbírósággá« a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el” {3500/2021. (XI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]}.
- [25] Ezek miatt a sérelmezett döntés nem vetette fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét sem.

- [26] 3.2.3. Összegzésképpen megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt alternatív feltételeknek.
- [27] 4. Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz nem teljesítette a befogadhatóság feltételeit, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján tanácsban eljárva az Abtv. 29. §-a, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

*Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró*

*Dr. Czirne Ágnes s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró*

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1875/2025.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1394/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzése ellen, amely alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, R) cikke, II. cikke, VI. cikk (1) bekezdése, a XVI. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, XX. cikk (1) bekezdése, valamint a 28. cikke sérelmére hivatkozással.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a rendelkezésre bocsátott iratok szerint a következő. Az indítványozó (kérelmező) és az édesanya (kérelmezett) között a gyermekükkel való kapcsolattartás tárgyában született Fővárosi Törvényszék 54.Pf.632.743/2022/7. számú ítélete szerint a kérelmezőt megillette az időszakos kapcsolattartás joga.
- [3] Az indítványozót időszakos kapcsolattartási jog illette meg 2024. június 23-tól 2024. június 30-ig, 2024. június 20. napján értesült arról, hogy a gyermeke fertőző betegségben (skarlát) szenved, amelyet az orvos aznap állapított meg. Az édesanya ezután június hó 24. napján arról értesítette az indítványozót, hogy a gyermek már nem fertőz és ezt orvosi igazolással is alátámasztotta, valamint megkérdezte, hogy kíván-e élni a kapcsolattartási lehetőséggel. Az indítványozó a vonatkozó egészségügyi előírásokra tekintettel – miszerint 6 nap elkülönítést írnak elő, a gyermek nyugalma és felépülése érdekében, valamint a saját biztonsága okán – nem kívánta a kapcsolattartást június 24-én megkezdeni, ezért kérte a pótlást 2024. június 30-a és július 7-e között.
- [4] Ezt követően fordult az indítványozó a Budai Központi Kerületi Bírósághoz (továbbiakban: elsőfokú bíróság). Kérelme arra irányult, hogy a bíróság a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnp.tv.) 22/C. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően hívja fel az édesanyát az elmaradt kapcsolattartás pótlására tekintettel arra, hogy a hivatkozott kapcsolattartási és kapcsolattartás pótlási időpont neki fel nem róható okból maradt el. Az indítványozó a 2024. június 23. és június 30-a között elmaradt kapcsolattartás végrehajtását kérte a bíróságtól. Az elsőfokú bíróság a 17.Pk.51.436/2024/15. számú végzésében az indítványozó kérelmének adott helyt és elrendelte a 2024. június 23. napja 19 órától június 30. napja 19 óráig elmaradt időszakos kapcsolattartás végrehajtását. Az elsőfokú bíróság beszerezte az NNGYK Járványügyi és Védőoltási Osztály nyilatkozatát, amely szerint skarlát megbetegedés esetén a beteget 6 napig el kell különíteni otthonában vagy kórházban. Az elsőfokú bíróság szerint nem eshet az indítványozó terhére, hogy betartva a jogszabályi előírásokat nem kívánta megkezdeni a kapcsolattartást a karantén ideje alatt. Döntésének indokolásában megállapította, hogy az indítványozót a tárgyi időszakban megillette a kapcsolattartási jog, amit nem tudott érvényesíteni. A kapcsolattartás megghiúsulása nem volt felróható az indítványozónak. Figyelembe vette azt is az elsőfokú bíróság, hogy az időszakos kapcsolattartás lényege, hogy a gyermek a különélő szülővel hosszabb időt töltsön el egyhuzamban, így nem eshet az indítványozó terhére, hogy töredék időben nem kívánta megkezdeni az időszakos kapcsolattartást. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az indítványozó úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, így felróhatóság a kapcsolattartás elmaradása tekintetében nem terheli.
- [5] A végrehajtást elrendelő ezen végzés ellen a (kérelmezett) édesanya terjesztett elő fellebbezést a Fővárosi Törvényszéken (a továbbiakban: másodfokú bíróság). A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzésében az indítványozó kérelmét elutasította. A másodfokú bíróság döntésének indokolásában hangsúlyozta, hogy a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására vonatkozó Bnp.tv. 22/A. §–22/E. §-ai alapján azt kell vizsgálnia, hogy a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban szabályozott időben és módon a kapcsolattartás megvalósult-e, ha elmaradt, az kinek a magatartására vezethető vissza. Megállapította, hogy a gyermek fertőző betegségének kialakulása egyik félnek sem felróható. A felek kommunikációja alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az édesanya nem akadá-

lyozta, sőt kifejezetten kérte, hogy vigye el az időszakos kapcsolattartásra az indítványozó a gyermeket, vagyis azt tartotta megfelelőnek, ha az indítványozó él kapcsolattartási jogával. A másodfokú bíróság végzésének indokolása szerint „önmagában az a tény, hogy a gyermek lebetegedett nem képezheti a kapcsolattartás akadályát. Egyrészt a különélő szülő is képes a gyermek ellátására betegség esetén, másrészt a szoros szülő-gyermek kapcsolathoz az is hozzátartozik, azt erősíti, ha a gyermek elesettebb, de nem súlyos beteg állapotában a különélő szülő a gyermek ápolásából is kiveszi a részét” (lásd: indokolás [32] bekezdése).

- [6] A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a 2024. június 24. napján kelt orvosi igazolás alapján a gyermek betegsége már nem fertőzőtt, ezért megállapította, hogy a kapcsolattartás elmaradása éppen a kérelmezőnek volt felróható, mivel kellő indok nélkül nem tett eleget a kapcsolattartásra vonatkozó kötelezettségének. A másodfokú bíróság érvelése szerint az indítványozót semmi sem gátolta abban, hogy a beteg, de már nem fertőző gyermeket elvigye és maga ápolja, gondoskodjon róla, ebben az édesanya sem akadályozta.
- [7] A kapcsolattartás a másodfokú bíróság szerint a gyermeknek joga, a különélő szülőnek azonban nemcsak joga, hanem kötelezettsége is. „Az, hogy a kérelmező a saját egyoldalú döntésére visszavezethetően nem vitte el a gyermeket az időszakos kapcsolattartásra, a kérelmezett felróhatóságának alapjául nem szolgál, figyelemmel arra is, hogy a nyári szünet különös terhet ró mindkét szülőre a gyermek felügyeletének megoldása kapcsán” (lásd: indokolás [33]). Az indítványozó a másodfokú bíróság szerint a felróhatósága okán a kapcsolattartás pótlására nem tarthat igényt. Ennek következtében a másodfokú bíróság helyt adott az édesanya fellebbezésének, az elsőfokú döntést megváltoztatta és elutasította a kapcsolattartás pótlására vonatkozó kérelmet.
- [8] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, amelyben jelezte, hogy a kapcsolattartás pótlása még az elsőfokú bíróság ítélete alapján a téli szünetben megvalósult, azonban azt követően döntött a másodfokú bíróság. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság végzésének indokolásában túlterjeszkedett bírói jogalkalmazó jogkörén, így az Alaptörvény 28. cikkét és R) cikkét sértő döntést hozott, hiszen figyelmen kívül hagyta a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 1. számú mellékletében foglalt kógens szabályait. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság helytelenül állapította meg, hogy a fertőző betegség nem indokolta a kapcsolattartás pótlását, az egészségügyi normákat figyelmen kívül hagyta, így *contra legem* döntést hozott, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelméhez vezetett. Meglátása szerint a másodfokú bíróság döntésében „relativizálta a betegség jelentőségét, vitatta annak fertőzőképességét és súlyosságát”. Ugyanezen alaptörvényi rendelkezés, vagyis a *fair* bírói eljáráshoz való jog sérelméhez vezetett az is, hogy a másodfokú bíróság döntésében nem vette figyelembe a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 4:182. § (2) bekezdésében foglaltakat a felróhatóság vizsgálata során. Összességében az indítványozó szerint a másodfokú bíróság a jogkérdésre irányadó normákat nem vette figyelembe. Meggyőződése, hogy az, hogy a gyermek egészségének védelme érdekében a betegség ideje alatt nem akarta megkezdeni a kapcsolattartást, nem eshet az indítványozó terhére. A másodfokú bíróság azzal, hogy az indítványozó jogkövető magatartását „felróhatóan” mondta ki, kiüresítette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslati jogát is.
- [9] Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság *contra legem* végzése sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését azáltal, hogy nem engedi pótolni kapcsolattartását a gyermekével, ami továbbá sérti az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglalt, a gyermek testi, szellemi és erkölcsi fejlődésének védelmét biztosító jogot is. Az indítványozó sérelmezte, hogy a végzés sérti az indítványozó és gyermeke XX. cikkben foglalt testi és lelki egészséghez való alapjogát is azáltal, hogy az indítványozó terhére róta, hogy a jogszabályokat követve nem kívánta a gyermek betegsége alatt a kapcsolatot fenntartani a gyermeke és saját egészségi állapota védelmében. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság ignorálta az egészséghez való jogot, amikor kimondta, hogy „a fertőző betegség fennállása önmagában nem akadály a kapcsolattartásnak, és hogy a különélő szülőnek ilyenkor is kötelessége élni a kapcsolattartással”. Ez az értelmezés nem egyeztethető össze a járványügyi elkülönítésre vonatkozó kötelező szabályokkal. Az indítványozó szerint ez az értelmezés megbontja „az alapjogok közötti hierarchiát” is, a kapcsolattartáshoz való jogot ugyanis olyan „abszolút követelménnyé emeli”, amely háttérbe szorítja az „egészséghez való jogot és az emberi méltóságból fakadó felelős döntési szabadságot”.
- [10] Az indítvány szerint a másodfokú bíróság döntése „normatív üzenetet hordoz: azt sugallja, hogy a kötelező egészségügyi szabályok betartása nem véd meg a joghátrányoktól, sőt, adott esetben felróhatóvá válhat”, emiatt a döntés sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését.
- [11] Összességében az indítványozó szerint a másodfokú bíróság döntése visszalépés az elsőfokú bíróság döntéséhez képest „az emberi méltóság és a cselekvési szabadság szempontjából”, ugyanis az indítványozó autonóm döntését utólag indokolás nélkül mulasztássá minősítette, ezzel „kényszerválasztás” elé állította: „vagy figyelmen kívül hagyja az egészségvédelmi szabályokat, vagy elveszíti a kapcsolattartáshoz való joga érdemi védelmét”.

- [12] Mindezekén túl az alkotmányjogi panasz hivatkozott a Gyermekek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (a továbbiakban: New Yorki Egyezmény) 3. cikke, a Római Egyezmény 8. cikke, valamint az Európai Szociális Charta 11. cikkének sérelmére is.
- [13] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenképp azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. Az alkotmányjogi panasz vizsgálata alapján az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [14] 3.1. Az indítványozó jogi képviselője a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzését 2025. augusztus 8-án vette át, indítványát pedig 2025. október 6-án – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben – nyújtotta be.
- [15] A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására irányuló kérelem tárgyában hozott döntés alkotmányjogi panasszal támadható [3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [9]]; az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, az alapul fekvő eljárásban kérelmezőként vett részt, így érintettnek minősül, és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [16] 3.2. Az alkotmányjogi panasz indítványban az indítványozó édesapa hivatkozott az érintett kiskorú gyermek alapjogsérelmére is, az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésével, vagyis az egészséghez való joggal kapcsolatban. A Budai Központi Kerületi Bíróság 2022. március 17-én kelt, 11.P.XXII.31.083/2020/58. számú ítélete értelmében az érintett gyermek feletti szülői felügyeleti jogokat a gyermek édesanyja látja el. Az indítványozó édesapa a bírósági iratok szerint nem gyakorol szülői felügyeleti jogot gyermeke tekintetében, így nem jogosult arra, hogy a gyermek képviseletében a gyermek alapjogi igényét érvényesítve alkotmányjogi panaszt nyújtson be a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:14. § (1) bekezdése és 4:161. § (1) bekezdése szerint. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése sérelme a gyermek vonatkozásában emiatt érdemben nem vizsgálható.
- [17] 3.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerinti törvényi feltétele, hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek – az alábbiak miatt – csak részben tesz eleget. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, R) cikke, valamint 28. cikke az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint – a B) cikk (1) bekezdése esetében a visszaható hatály tilalmát és a kellő felkészülési idő követelményét kivéve, de az indítványozó nem ezekre hivatkozott – nem tartalmaznak Alaptörvényben biztosított jogot, ezért azokra alkotmányjogi panasz nem alapítható [az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése tekintetében lásd például: 3120/2023. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [17]; az Alaptörvény R) cikke tekintetében lásd például: 3334/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [16]; az Alaptörvény 28. cikke tekintetében lásd például: 3244/2024. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [16]].
- [18] Az indítvány ezért ezen elemeiben nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja törvényi követelményét, így érdemi vizsgálatnak nem volt helye.
- [19] 3.4. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti: a) tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás megindításának indokait (az indítványozó úgy véli, hogy a bírói döntés *contra legem* jogértelmezésen alapul és kapcsolattartáshoz való jogát sérti); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést (a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzése); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [III. cikke, VI. cikk (1) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése]; valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.
- [20] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény II. cikke, XX. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében az indítvány nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írt követelményét, vagyis az indítvány nem tartalmaz érdemi indokolást arra vonatkozóan, hogy a bírói ítélet miért, és mennyiben sérti az indítványozó testi és lelki egészséghez való jogát, emberi méltóságát, valamint jogorvoslatához való jogát. A Fővárosi Törvényszék azon végzését, amely azt vizsgálta, hogy a Bnp.tv. 22/B. § (4) bekezdése alapján az indítványozó felróhatósága a kapcsolattartás elmaradása tekintetében fennáll-e, az indítvány nem hozta érdemi logikai összefüggésbe az Alaptörvény II. cikke és XX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdése alkotmányos tartalmával.

- [21] A határozott kérelem követelménye magában foglalja azt a kötelezettséget, hogy az indítványnak tartalmaznia kell alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az egyes, sérelmesnek vélt alaptörvényi rendelkezések az indítványozó által törvénysértésnek minősített bírósági döntéshez rendelése az érdemi alkotmánybírósági vizsgálatot nem alapozza meg.
- [22] A kérelmet mindezek alapján az Alaptörvény II. cikke, XX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében nem lehet határozottnak tekinteni.
- [23] 3.5. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [24] 3.5.1. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és XVI. cikk (1) bekezdése sérelmét az indítványozó azért állította, mert a másodfokú bíróság döntésével sérült a gyermekkel való kapcsolattartáshoz fűződő joga. Az Abtv. 29. §-ában írt első feltétel (alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés) kapcsolattartáshoz való joggal összefüggő fennállását illetően az Alkotmánybíróság a következő megállapításokat tette.
- [25] A kapcsolattartáshoz való joggal összefüggő alapvető megállapításait az Alkotmánybíróság a 3067/2021. (II. 24.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) foglalta össze először „a különélő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság” (lásd: Indokolás [25]). Ezen alapjog központi eleme az Alkotmánybíróság értelemezésében a személyes közvetlen kapcsolódás a gyermek és a különélő szülő között: „[a] kapcsolattartás közvetlensége, a rendszeres találkozás és a zavartalan személyes kommunikáció – tehát az együttlét – mégis kiemelten fontos része a szülő-gyermek kapcsolatnak” (lásd: Abh., Indokolás [28]).
- [26] Az indítvány az Alkotmánybíróság fenti megállapításaihoz képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [27] Ami a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését, vagyis az Abtv. 29. §-ában foglalt másik feltételt illeti, az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [28] Az indítványozó azért állította a kapcsolattartáshoz való jogának sérelmét, mert a másodfokú bíróság azzal, hogy a kapcsolattartás elmaradásában kimondta az indítványozó felróhatóságát, ehhez fűződő alapjogát megsértette. Az Alkotmánybíróság ezen a ponton vette figyelembe, hogy az elmaradt kapcsolattartási időpontot a másodfokú bíróság döntését megelőzően a felek pótolták.
- [29] A másodfokú bíróság végzésének indokolásában – bár tételesen nem hivatkozott az Abh.-ban foglaltakra – elvégezte a szükséges mérlegelést: vagyis a rendelkezésére álló tények figyelembevételével komplex vizsgálatot folytatott le, amellyel eleget tett a konkuráló alapjogi pozíciók arányosság elvén alapuló, a kíméletes kiegyenlítésre és méltányos egyensúly kialakítására vonatkozó követelménynek (lásd a másodfokú bíróság 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzése indokolásának [32]–[27] bekezdéseit).
- [30] Végül az Alkotmánybíróság az Abh.-ban hangsúlyozta azt is, hogy „mérlegelést igénylő helyzetben lehetőleg a szülők egyetértésén alapuló, rugalmas megoldás megtalálása a legfontosabb” (lásd az indokolás [36] bekezdését).
- [31] Az Alkotmánybíróság gyakorlata az, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie (lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]; 3073/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [32]). A testület gyakorlata következetes abban is, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírlatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” (3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]). Az Alkotmánybíróság „az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi” (elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]). Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogor-

voslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3073/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [38]}.

- [32] Az Alkotmánybíróság nem látott rá módot vagy indokot, hogy a kapcsolattartáshoz való joggal összefüggésben a fentiekben foglalt gyakorlatától jelen ügyben eltérjen.
- [33] 3.5.2. Az Alkotmánybíróság ezt követően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére mint *contra legem* döntésre vonatkozó indítványt vizsgálta az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási feltételek tükrében.
- [34] Az indítványozó állítása szerint a másodfokú bíróság eloldotta magát az NM rendelet 1. mellékletében meghatározott, a skarlátos betegre vonatkozó kógens előírástól, ezért döntése *contra legem* és ilyen módon alaptörvény-ellenes. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés körében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen. Mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja {vesd össze például: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]; 3078/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [35] Az indítvány ehhez képest nem vetett fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [36] Jelen ügyben érdemi vizsgálatra okot adó körülmény a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség tekintetében sem merült fel.
- [37] A Fővárosi Törvényszék végzésének indokolásában lehatárolta a vizsgálat körét a Bnp.tv. alapján és követhetően alátámasztotta, hogy mely, a felek által benyújtott bizonyítékok (a felek üzenetváltásai, az indítványozó hezitálása, a háziorvos a gyermek állapotát tanúsító igazolása) alapján hozta meg döntését.
- [38] Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntés érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kétegyének megállapíthatóságára.
- [39] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában sem teljesíti az Abtv. 29. §-ában írt feltételt, ezért annak befogadására és érdemi vizsgálatára nincs mód.
- [40] 4. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg részben az Abtv. 27. § (1) bekezdésének, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának, részben pedig a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeinek, ezért azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2792/2025.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 1395/2026. (IX. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.489/2023/7. számú ítélete, valamint a Fővárosi Törvényszék 62.P.20.723/2021/53. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, M) cikk (2) bekezdése, R) cikk (2) bekezdése, 28. cikke, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1) és (2) bekezdései, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következő.
- [3] Az Alkotmánybíróság először a jelen panaszeljárás alapját képező peres eljárás előzményeit tekintette át.
- [4] Az indítványozó és egy ingatlanforgalmazó cég (a továbbiakban: hitelező) között 2008. június 26-án devizaalapú kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján a cég 25 000 000 Ft-nak megfelelő devizaalapú, szabad felhasználású kölcsönt nyújtott az indítványozónak. Ugyanezen napon létrejött szerződéssel a hitelező ingatlanforgalmazó cég javára önálló zálogjogot alapítottak az indítványozó tulajdonában álló ingatlanokon, amely 2008. július 9-én került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Az indítványozó részére a kölcsön folyósítása 2008. július 21-én megtörtént. Az indítványozó 2008. április 29-én lakás-előtakarékossági szerződéseket kötött, amelynek alapján keletkező megtakarításait 2008. június 26-án a hitelezőre engedményezte. A hitelező pedig az indítványozó ingatlanán fennálló önálló zálogjogot egy másik cégre (az alapper alperesére, a továbbiakban: engedményes) ruházta át, és 2011. október 27-én arról értesítette az indítványozót, hogy a kölcsönszerződésből eredő valamennyi követelését szintén erre a cégre, vagyis az alapper alperesére engedményezte. A hitelező cég ezután 2014-ben végelszámolással megszűnt. Az indítványozó 2013. áprilisától nem fizetett törlesztőrészt a kölcsönszerződés alapján. Az engedményes 2014. július 9-én felmondta a zálogszerződést az indítványozó lejárt kölcsöntartozása miatt.
- [5] Az engedményes 215 919 svájci frankban és járulékaiban fennálló követelése alapján zálogtárgyból való kielégítés térése iránt indított pert az indítványozóval szemben. Keresetét először a Fővárosi Törvényszék a 63.P.21.776/2021/23. számú ítéletével elutasította, majd azt a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.341/2022/4. számú ítéletével helybenhagyta. Az ítéltábla döntésében megállapította, hogy a hitelező és az indítványozó között létrejött kölcsönszerződés az árfolyamváltozás kockázatát korlátlanul az adósokra hárító feltételének tisztességtelensége miatt semmis volt. Az alapjogviszony érvénytelensége az ítéltábla szerint az indítványozó kötelezettségét az önálló zálogszerződés alapján ugyan nem szüntette meg, de annak terjedelme nem volt megállapítható a kölcsönszerződés érvénytelensége jogkövetkezményének levonása nélkül. Ilyen keresetet azonban az engedményes nem, csak a szerződő felek, vagyis az indítványozó terjeszthetett volna elő.
- [6] 1.2. Az indítványozó ezen előzmények után benyújtott keresetét jogalap nélküli gazdagodás jogcímére alapította, és azt kérte a bíróságtól, hogy kötelezze az engedményest az eddig befizetett összegek és annak kamatai visszafizetésére, kérte továbbá a bíróságot, hogy kötelezze az illetékes földhivatalt az ingatlanokon fennálló zálogjog törlésére. A Fővárosi Törvényszék 62.P.20.723/2021/53. számú ítéletével (a továbbiakban: elsőfokú döntés) az indítványozó keresetét elutasította. Az elsőfokú döntés megállapította, hogy az engedményes visszerhesen jutott a rá engedményezett követeléshez, ezáltal rendelkezett jogalappal az előny megtartására. Az engedményeshez befolyt összeg előzménye tehát olyan szolgáltatás volt, amelynek ellenértékét megfizette. A törvényszék szerint a jogalap nélküli gazdagodás megállapítása azért is kizárt, mert az indítványozónál nem mutatható ki vagyonsökkenés, vagyona ugyanis a részére folyósított kölcsön visszafizetésének hiányában nem

csökkent. A zálogjog törlése iránti kereset pedig az elsőfokú döntés szerint azért megalapozatlan, mert az engedményes jóhiszeműen és ellenérték fejében szerezte meg az eredeti zálogjogosulttól az önálló zálogjogot. Jávára az önálló zálogjogok 2008-ban kerültek bejegyzésre, amellyel szemben az indítványozó a törlési keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:187. §-ában meghatározott hároméves jogvesztő határidőn túl terjesztette elő, 2017. február 19-én.

- [7] Az indítványozó fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.489/2023/7. számú ítéletével (a továbbiakban: másodfokú döntés) az elsőfokú döntést – részben eltérő indokolással – helybenhagyta. A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt azt állapította meg, hogy a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 49. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján a jogvita elbírálása során – a Ptk. hatálybalépését követően kötött engedményezési szerződésekre is kiterjedően – a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) szabályait kellett alkalmazni. A másodfokú döntés szerint önmagában a kölcsönszerződés érvénytelensége folytán az indítványozó nem mentesül az engedményes felé fennálló kötelezettségei alól. Ugyanakkor a szerződés érvénytelenségének a régi Ptk. 237. §-ában meghatározott jogkövetkezményei a másodfokú döntés indokolása szerint csak a szerződő felek vagy jogutódai kérelmére alkalmazhatók, egyedül ők jogosultak választani is az érvénytelenség lehetséges jogkövetkezményei között. A Fővárosi Ítéltábla értelemezésében az engedményezés szinguláris jogutódlás, vagyis alanyváltozást nem eredményez a kölcsönszerződésben. A jogkövetkezmény iránti kérelem, illetve a jogkövetkezmények közüli választás hiányában az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása nem végezhető el az ügyben. A törlési kereset tekintetében a másodfokú döntés az elsőfokú döntéstől eltérő indokra alapította az indokolást: nem értett egyet ugyanis a Fővárosi Ítéltábla, hogy az indítványozó a keresetét az általános elévülési időn túl nyújtotta be. A 2/2021. PJE határozatra hivatkozva a törlési kereset elutasításának indoka az volt, hogy az önálló zálogjog biztosítéki célú alapítás esetén sem osztja a követelés jogi sorsát, vagyis az alapügylet érvénytelensége nem teszi a zálogszerződést is érvénytelenné.
- [8] Az indítványozó ezt követően nyújtotta be felülvizsgálati kérelmét. A Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítéletével a másodfokú döntést hatályában fenntartotta. A Kúria részletesen kitért arra, miért ért egyet azzal az elsőfokú és másodfokú döntésekben megjelent jogértelmezéssel, amely szerint a jogalap nélküli gazdagodás jogintézménye nem alkalmas az egyébként érvénytelen szerződés részbeni teljesítése miatt bekövetkezett vagyoneletelődés reparálására (lásd a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete indokolásának [65]–[73] bekezdéseit). Azt is megállapította a Kúria, hogy olyan eljárási szabálysértés, amely az érdemi döntés tartalmára kihatással lenne, nem történt a peres eljárások során. Indokolásában kitért az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseire vonatkozó indítványozói állításokra is: figyelembe véve az Alkotmánybíróság ezekhez fűzött gyakorlatát megállapította, hogy olyan eljárási hibát, amely alaptörvény-ellenes bírói döntést eredményezett volna, nem tudott kimutatni (lásd a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete indokolásának [94]–[96] bekezdéseit). A Kúria döntésének elvi tartalmaként a következőt jelölte meg: „[a]z érvénytelen szerződés alapján történt teljesítések rendezésére az érvénytelenség különös jogkövetkezményei szolgálnak”.
- [9] 1.3. Ezen előzmények vezettek az alkotmányjogi panasz benyújtásához. Az indítványozó panaszában az ügyben született ítéletek alaptörvény-ellenességét külön pontokban indokolta a következők szerint (lásd az indítványt a 7. oldaltól kezdődően).
- [10] 1.3.1. Az elsőfokú döntés az indítvány szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését sérti, ugyanis kereseti kérelmeit nem merítette ki, ami alkotmányos minimum lett volna. A döntés „szakmaiatlan”, indokolása formális, „nemhogy a közjónak, de a józan észnek sem felel meg az önkényes jogalkalmazás”. Az elsőfokú döntés hibái felérnek az alaptörvény-ellenesség szintjére.
- [11] 1.3.2. A másodfokú döntés az indítvány szerint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét okozza. Az indítványozó szerint a másodfokú döntés az elsőfokú döntés téves jogértelmezését „gombolyította tovább”. „A kereset mindkét halmazata vonatkozásában egyfokú lett az eljárás, mégsem helyezte vissza az eljárást elsőfokra a táblabíróság”, így nem teljesült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás követelménye. A másodfokú döntés továbbá iratellenes megállapításokat tartalmaz, „érvelése irracionális”. Az önkényes döntések miatt a zálogjog továbbra is terheli az indítványozó ingatlanjait, így azokkal nem tud rendelkezni, ami az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését sérti.

- [12] 1.3.3. Az indítvány szerint a Kúria ítélete azért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és 28. cikkét együttesen, mert önkényes jogértelmezésen alapul, „szándékosan félreértette” a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, indokolást nem tartalmaz. A Kúriának kimerítően számot kellett volna adnia arról, hogy „mire vonatkozó vizsgálat eredményeként, milyen szempontok alapján, mely tények figyelembevételével levont következtetések szerint milyen okokból jutott el döntéséhez”. E *contra legem* jogértelmezés ahhoz vezetett, hogy egy nem létező követelés miatt terheli az ingatlanjait zálogjog, ami az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését sértő. Az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdései sérelmét a következők miatt állítja: „[a]zon jogalanyok, szerződő felek csoportja, akiknek a szerződése érvénytelen, így ebből a szempontból azonos jellemzőkkel bírnak, ún. homogén csoportot alkotnak. [...] A homogén csoport azon tagjai, akiknek a hitelezője nem szűnt meg jogutód nélkül, vagy jogátruházás kedvezményezettje, azok visszakövetelhetik a C-630/23. számú EUB ítélet értelmében a jogalap nélkül megfizetett összegeket, míg azok, akiknek a hitelezője megszűnt, ezt nem tehetik meg”. Azáltal, hogy a Kúria döntése szerint nincs lehetőség a jogalap nélkül kifizetett összeg visszakövetelésére, a Kúria „visszaható hatállyal – és felkészülési idő adása nélkül – alkalmazott jogot alkotott”, ami az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését és 28. cikkét sérti. A bíróságok joggyakorlata ezen felül széttartó az indítvány szerint, ami nemcsak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, de az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét is okozza.
- [13] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [14] 2.1. Az alkotmányjogi panaszt az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtotta be. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperes volt – fennáll, és rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [15] 2.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy részben nem Alaptörvényben biztosított jogok sérelmére hivatkozott az indítványozó, ugyanis nem tartalmaz ilyen jogot az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése {lásd például: 1341/2026. (VII. 3.) AB végzés, Indokolás [20]}, és 28. cikke {lásd például: 1350/2026. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [69]}.
- [16] A kérelem az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése és 28. cikke tekintetében tehát nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjának, így azok nem vizsgálhatóak érdemben.
- [17] 2.3. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti. A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. Visszautasítási ok az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]; 1141/2026. (III. 23.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [18] Az Alkotmánybíróság ezen követelményeket figyelembe véve megállapította egyrészt, hogy az indítványozó az elsőfokú és másodfokú döntésre vonatkozva csak felsorolta az Alaptörvény sérelmesnek vélt rendelkezéseit, de nem kötötte össze a kettőt érdemi indokolással. Így a továbbiakban a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességét állító indítvány határozottságát vizsgálta a testület.
- [19] Mindenekelőtt megállapítja az Alkotmánybíróság, hogy ugyan az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése sérelmét állítva szövegszerűen hivatkozott a Kúria visszaható hatályú jogalkalmazására és a felkészülési idő hiányára (lásd az indítvány 12. oldalát), de azt nem jelölte meg, hogy ezek miben állnak {vesd össze például: 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]; 35/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [14]; 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [8]; 3206/2020. (VI. 11.) AB végzés; Indokolás [19]; 3165/2025. (V. 15.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [20] Az indítványozó ugyanígy nem társított érdemi alkotmányossági indokolást az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdése, XV. cikk (2) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét állítva. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB vég-

- zés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadályá” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [21] Az indítvány nem tért ki arra, hogy a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete a fenti alaptörvényi rendelkezéseket miért és mennyiben sérti. Egyértelmű, releváns, alkotmányjogi érvekkel alátámasztott érvelés hiányában az indítvány nem tesz eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban meghatározott feltételeknek. Érdemi vizsgálata tehát nem lehetséges.
- [22] 2.4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [23] 2.4.1. Az Abtv. 29. §-ában írt első feltételt illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése [lásd például: 64/1993. (XII. 22.) AB határozat], XXVIII. cikk (1) bekezdése [lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat] és az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése [lásd például: 25/2024. (XII. 30.) AB határozat, Indokolás [80]} tartalmát érintően.
- [24] Jelen alkotmányjogi panasz ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [25] 2.4.2. Megállapítható, hogy az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító indítványa a Kúria jogértelmezésének felülvizsgálatára irányul. Nem ért ugyanis egyet azzal, hogy a kölcsönszerződésből eredő követelés részbeni teljesítését az engedményestől jogalap nélküli gazdagság jogcímén, polgári per keretein belül nem igényelheti vissza.
- [26] Az Abtv. 29. §-ában szereplő második – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság megerősíti, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}. Mindez azt jelenti, hogy a jogvitáknak a jogszabályok alkalmazásával és a bíróság mérlegelési jogának gyakorlásával történő mikénti eldöntése nem alkotmányossági kérdés.
- [27] A panaszban foglalt kérelem tartalmát illetően az Alkotmánybíróság arra jutott, hogy az indítvány éppen erre irányul. Az indítványozó nem alkotmányossági problémát adott elő, hanem kifejezetten a Kúria jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó törvényességi kérdés Kúria általi megítélését vitatta, és a támadott bírósági döntést magát, annak hátrányos voltát tekintette alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében. Ez viszont kívül esik az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantáló alkotmányjogi szempontú mérlegelés tartományán, és így nem vizsgálható sem a tulajdonhoz való jog, sem a diszkrimináció tilalma, sem pedig a tisztességes bírósági eljárás-hoz való jog alapján.
- [28] Utal arra is az Alkotmánybíróság, hogy a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítéletének indokolásában kimerítően vizsgálta és mutatta be, hogy az állított vagyoneltolódás indítványozó által kért visszatérítése a keresetlevélben szereplő jogcímén miért nem volt lehetséges, hangsúlyozta, hogy az indítványozó által megjelölt jogalap nélküli gazdagság nem teszi lehetővé jelen esetben az igényérvényesítést. A Kúria indítvánnyal támadott ítélete nem az Európai Unió Bíróságának devizakölcsönökre vonatkozó jogértelmezését, hanem a kereset jogalapját érintette. A Kúria indokolásával rámutatott a jogalap nélküli gazdagság polgári jogi dogmatikában kidolgozott

tartalmára, annak keretére és leírta az elsőfokú döntéshez hasonlóan, hogy az indítványozó milyen jogalapon tudta volna a kifizetett összeget visszaigényelni. Rámutatott továbbá a kölcsönszerződés és engedményezési szerződés, valamint a zálogjogot alapító szerződés egymáshoz való viszonyára és az ezekből eredő követelések érvényesítési módjára.

- [29] Az, hogy ezzel az indítványozó nem ért egyet, sem az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, sem a XV. cikk (1) bekezdése, sem pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében jelen indítványbeli indokolás alapján nem tud felemelkedni az alkotmányosság szintjére, amely az érdemi alkotmánybírósági vizsgálatot megalapozhatná.
- [30] 3. Mivel a fentiek szerint az alkotmányjogi panasz nem teljesíti részben az Abtv. 27. § (1) bekezdésében és 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban írt feltételeket, valamint a 29. §-ában írt befogadási kritériumokat, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2699/2025.

• • •

Az Alkotmánybíróság Határozata az Alkotmánybíróság hivatalos lapja, mely elektronikus formában, időszakosan jelenik meg.

A kiadvány az Alkotmánybíróság döntéseinek gondozott, anonimizált változatú szövegét tartalmazza.

Az Alkotmánybíróság Határozatainak egyes számai bárki számára, személyazonosítás nélkül, korlátozástól mentesen, díjmentesen hozzáférhetőek az Alkotmánybíróság honlapján: www.alkotmanybirosag.hu

A szerkesztésért felel: dr. Szabó Attila, az Alkotmánybíróság főtárgya
layout: www.escom.hu

Kiadja az Alkotmánybíróság Hivatala, 1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Felelős kiadó: dr. Szabó Attila, az Alkotmánybíróság főtárgya

Internet: www.alkotmanybirosag.hu • E-mail: tajekoztatas@mkab.hu

HU ISSN 2062-9273